

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

9953 *Llei Orgànica 5/2010, de 22 de juny, per la qual es modifica la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui veguen i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione.

PREÀMBUL

I

L'evolució social d'un sistema democràtic avançat com el que configura la Constitució Espanyola determina que l'ordenament jurídic estiga sotmés a un procés constant de revisió. La progressiva conquesta de nivells de benestar més elevats no és concebible, en un marc jurídic de respecte als drets fonamentals, sense un avanç paral·lel en matèria de llibertat i de seguretat, pilars indissolublement units al concepte d'Estat de dret.

En este context, la present reforma s'emmarca en la confluència de diverses coordenades que expliquen tant la seua relativa extensió com la varietat de qüestions que s'hi aborden.

D'una banda, Espanya té contretes obligacions internacionals, especialment en l'àmbit de l'harmonització jurídica europea, que exigixen adaptacions –a vegades de considerable profunditat– de les nostres normes penals. D'una altra, l'experiència aplicativa del Codi ha posat en evidència algunes carències o desviacions que és necessari tractar de corregir. I, al capdavant, la canviant realitat social determina el sorgiment de noves qüestions que han de ser abordades. Sense oblidar que els nombrosos i de vegades accelerats canvis introduïts en l'arquitectura original del text de 1995 han produït alguns efectes de distorsió o incongruència necessitats de correcció.

A tot això tracta de donar resposta esta llei, en els termes que segueixen.

II

En matèria de circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, s'ha considerat convenient atorgar carta de naturalesa legal a la circumstància atenuant de dilacions indegudes. Per a la seua apreciació s'exigix que el retard en la tramitació tinga caràcter extraordinari, que no guarde proporció amb la complexitat de la causa i que no siga atribuïble a la conducta del mateix imputat. D'esta manera, s'arreglen els elements fonamentals de la jurisprudència del Tribunal Suprem, que ha construït esta circumstància com a atenuant per analogia.

III

De conformitat amb els principis que orienten la reforma, es modifica l'article 36. D'esta manera, per als casos de penes privatives de llibertat superiors a cinc anys, l'exigència del compliment de la mitat almenys de la condemna abans de poder obtindre la classificació en tercer grau s'establix en el cas de delictes comesos contra la llibertat i la indemnitat sexual de menors de tretze anys, delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme, així com els delictes comesos en el si d'una organització o grup criminal. Esta modificació, que es creu convenient per a estos grups de delictes d'extrema gravetat, es considera en canvi innecessària com a règim general respecte de tots els

delictes sancionats amb penes de presó superiors a cinc anys. Per esta raó s'elimina l'automatisme fins ara vigent i s'introdueix un mecanisme més flexible que permeta als jutges i tribunals adequar la responsabilitat criminal a la gravetat del fet i a la personalitat del delinqüent. Així, la remodelació del denominat «període de seguretat» garanteix la primordial finalitat constitucional de la pena, la ressocialització, sense que d'altra banda això comporte cap detriment en la persecució per l'Estat d'altres fins legítims d'esta.

IV

És notori, no obstant això, que en determinats supòsits d'especial gravetat eixe efecte rehabilitador de la pena es veu dificultat, en la mesura que esta no és suficient o adequada per a excloure un elevat risc de reincidència.

L'opció innocuïtzadora, que es traduiria en la prolongació il·limitada i/o indiscriminada de la privació de llibertat, xoca òbviament amb principis elementals del dret penal que la Constitució empara. Es fa necessari, per tant, per als casos d'especial gravetat expressament previstos, preveure altres solucions que, sense desistir en l'esforç rehabilitador que ha de continuar inspirant el tractament penitenciari, permeten conciliar les referides exigències constitucionals amb altres valors no menys dignes de tutela, com són la seguretat i la llibertat de la resta dels ciutadans, potencials víctimes del delinqüent no rehabilitat que el sistema penitenciari torna a la societat. Esgotada, doncs, la dimensió retributiva de la pena, la perillositat subsistent del subjecte troba la seua resposta idònia en una mesura de seguretat.

Per això la present llei introduïx, per mitjà de la modificació parcial i una lleu reordenació del títol IV del llibre primer del Codi Penal, una nova mesura denominada llibertat vigilada, que s'inserix naturalment en el règim general de les dites mesures de seguretat, algunes de les quals s'integren i es refonen en eixe concepte comú (article 106).

Així, la llibertat vigilada és una mesura de seguretat que el tribunal imposa, de manera facultativa o preceptiva, segons la norma assenyala en cada cas, i el contingut de la qual es concreta en una sèrie de limitacions, obligacions, prohibicions o regles de conducta, aplicables separadament o conjuntament, dins dels marges de duració específics que, si és el cas, resulten de la part especial del Codi, tendents no sols a la protecció de les víctimes, sinó també a la rehabilitació i la reinserció social del delinqüent, objectiu que presidix tota la reforma. I que es pot modificar, ja en fase d'execució, atenent l'evolució del subjecte i per mitjà d'un senzill tràmit que es caracteritza per un reforçament de la garantia de contradicció, la qual afecta inclús les víctimes que no siguen part en el procés.

La novetat substancial que incorpora la llibertat vigilada és que resulta aplicable no sols quan el pronòstic de perillositat de l'individu es relaciona amb estats patològics que han determinat la seua inimputabilitat o semiinimputabilitat, sinó també quan la perillositat deriva de l'específic pronòstic del subjecte imputable en relació amb la naturalesa del fet comés, sempre que el legislador així ho haja previst de manera expressa. En estos casos, tal com resulta del nou article 106.2, la mesura no s'establix, per raons òbvies, amb caràcter alternatiu a la pena de presó o per a la seua execució prèvia a esta, sinó que s'imposa en sentència junt amb la pena privativa de llibertat per a la seua execució posterior a l'excarceració, i es farà efectiva o no justament en funció d'eixe pronòstic de perillositat, formulat quan s'acosta el moment extintiu de la pena i reconsiderat després amb una cadència com a mínim anual (article 98.1).

És important destacar que en la concreció del contingut de la llibertat vigilada i en la seua eventual substitució, modificació, suspensió o cessació, intervenen tant el jutge de vigilància penitenciària, degudament informat pels servicis penitenciaris, com el jutge o el tribunal sentenciador a què correspon fer executar el que s'ha jutjat. Precisament este últim, per haver jutjat, coneix amb més detall determinades circumstàncies del cas concurrents amb el pronòstic penitenciari del subjecte, que poden resultar determinants per a l'elecció de la mesura o les mesures en què ha de concretar-se la llibertat vigilada. La seua duració, en fi, es manté en general en un màxim de cinc anys, que és la que establia fins ara el Codi per a les mesures de seguretat no privatives de llibertat que es refonen sota el concepte de llibertat vigilada, però a això s'afig, certament pensant en esta

nova modalitat postpenitenciària, la possibilitat que el Codi Penal l'estenga fins als deu anys (article 105.2), com, de fet, esta mateixa llei disposa per als delictes contra la llibertat i indemnitat sexual i de terrorisme.

V

En esta línia d'evolució de la resposta juridicopenal cap a fórmules més operatives i millor adaptades a les actuals necessitats i demandes socials, la secular carència de penes alternatives a les penes curtes de presó del sistema espanyol ha motivat que en esta reforma s'haja optat per atorgar més protagonisme a la pena de localització permanent. Amb este objectiu, se li conferix més extensió i contingut, tot i que s'ha pensat que inicialment, encara que amb vocació de futures ampliacions, el seu àmbit d'aplicació es reduïska al marc de la substitució de les penes privatives de llibertat. A este efecte s'articula el corresponent mòdul de conversió en l'article 88.

Al revés, la localització permanent, en els supòsits en què està prevista com a pena principal, pot ser l'instrument adequat per a combatre amb més rigor i eficàcia els supòsits de reiteració de faltes que han generat una especial inseguretat ciutadana en els últims temps. A estos efectes, constituint un límit axiològic infranquejable l'associació a les faltes de penes de caràcter lleu, i descartat per tant el recurs a la genuïna pena de presó, una resposta proporcionada i dissuasòria pot ser el compliment excepcional de la localització permanent en un centre penitenciari en règim de cap de setmana i dies festius. Es tracta d'oferir més duresa en la resposta davant la reiteració de la infracció, que siga al mateix temps compatible amb la naturalesa lleu de la sanció, i evitar l'efecte dessocialitzador del règim de compliment continuat que caracteritza la pena de presó pròpiament dita.

Com aclarix la nova redacció de l'article 37, seran els concrets preceptes del llibre III els que donen al jutge la possibilitat d'acudir a este règim excepcional de compliment. La present reforma opta per restringir la seua aplicació a les faltes reiterades de furt per un doble motiu. D'una banda, es tracta del supòsit que, sobretot en els nuclis urbans més importants, ha generat més gran preocupació ciutadana i és el que a hores d'ara realment requereix l'adopció d'esta mesura. D'una altra banda, la restricció d'esta modalitat de localització permanent a un supòsit puntual permetrà aprofitar adequadament els recursos disponibles en el sistema penitenciari.

La reiteració depén del nombre de faltes comeses, ja haja recaigut condemna per totes estes en un sol procés o en processos distints. En els casos de faltes de furt no jutjades que superen els 400 euros d'import, serà aplicable el paràgraf final de l'article 234 i la conducta haurà de ser considerada com a delicte.

VI

Per a solucionar els problemes interpretatius sorgits sobre quin és el procediment penal on ha d'abonar-se el temps de presó provisional patit per un imputat que al mateix temps està complint una pena de privació de llibertat imposada en una altra causa, es modifica l'article 58 per a deixar clar que en eixos supòsits només serà d'abonament el temps de presó realment patit en la liquidació de condemna referent a la pena que estiga complint.

VII

Es regula de manera detallada la responsabilitat penal de les persones jurídiques. Són nombrosos els instruments jurídics internacionals que demanen una resposta penal clara per a les persones jurídiques, sobretot en aquelles figures delictives on la possible intervenció d'estes es fa més evident (corrupció en el sector privat, en les transaccions comercials internacionals, pornografia i prostitució infantil, tràfic de sers humans, blanqueig de capitals, immigració il·legal, atacs a sistemes informàtics...). Esta responsabilitat únicament podrà ser declarada en aquells supòsits on expressament es preveja.

Per a la fixació de la responsabilitat de les persones jurídiques s'ha optat per establir una doble via. Junt amb la imputació d'aquells delictes comesos en nom seu o pel seu

compte, i en el seu profit, per les persones que hi tenen poder de representació, s'afig la responsabilitat per aquelles infraccions propiciades per no haver exercit la persona jurídica el degut control sobre els seus empleats, naturalment amb la imprescindible consideració de les circumstàncies del cas concret a l'efecte d'evitar una lectura merament objectiva d'esta regla d'imputació.

Es deixa clar que la responsabilitat penal de la persona jurídica podrà declarar-se amb independència que es puga individualitzar o no la responsabilitat penal de la persona física. En conseqüència, se suprimeix l'actual apartat 2 de l'article 31.

En este àmbit es concreta un catàleg de penes imposables a les persones jurídiques i s'hi afig –respecte a les fins ara denominades conseqüències accessòries (dissolució, suspensió d'activitats, clausura d'establiments...)– la multa per quotes i proporcional i la inhabilitació per a obtenir subvencions i ajudes públiques, per a contractar amb les administracions públiques i per a gaudir de beneficis i incentius fiscals o de la Seguretat Social. S'opta en este punt pel sistema clarament predominant en el dret comparat i en els textos comunitaris objecte de transposició, segons el qual la multa és la pena comuna i general per a tots els supòsits de responsabilitat, i es reserva la imposició addicional d'altres mesures més severes només per als supòsits qualificats que s'ajusten a les regles fixades en el nou article 66 bis. Igualment, es té en compte el possible fraccionament del pagament de les multes que siguen imposades a les persones jurídiques quan hi haja perill per a la supervivència d'aquelles o l'estabilitat dels llocs de treball, així com quan ho aconselle l'interés general. A més, es regulen taxativament els supòsits d'atenuació de la responsabilitat de les persones jurídiques, entre els quals destaquen la confessió de la infracció a les autoritats, la reparació del dany i l'establiment de mesures eficaces per a previndre i descobrir els delictes que en el futur es puguen cometre amb els mitjans o sota la cobertura de la persona jurídica.

En este apartat, a fi d'evitar que la responsabilitat penal de les persones jurídiques puga ser burlada per una dissolució encoberta o aparent o per la seua transformació, fusió, absorció o escissió, es contenen previsions específiques on es presumix que hi ha la referida dissolució aparent o encoberta quan aquella continue amb la seua activitat econòmica i es mantinga la identitat substancial de clients, proveïdors i empleats, casos en què la responsabilitat penal es trasllada a l'entitat o entitats en què es transforme, quede fusionada o absorbida i s'estén a l'entitat o entitats a què done lloc l'escissió.

VIII

De singular importància resulta la transposició de la Decisió Marc 2005/212/JAI, del Consell, de 24 de febrer de 2005, relativa al decomís dels productes, instruments i béns relacionats amb el delicte. Com s'arplega en l'instrument internacional, el principal objectiu de la delinqüència organitzada és el benefici econòmic i, en conseqüència, l'establiment de normes comunes relatives al seguiment, embargament, confiscació i decomís dels productes del delicte és objectiu prioritari per a aconseguir una eficaç lluita contra aquella.

Per això, s'ha completat la regulació existent del comís encomanant als jutges i tribunals acordar-lo respecte d'aquells efectes, béns, instruments i guanys procedents d'activitats delictives comeses en el marc d'una organització o grup criminal, o bé quan es tracte de delictes de terrorisme, amb independència de si estos últims es cometen en el si d'una organització o grup terrorista, tal com es preveu en la Decisió Marc 2002/475/JAI del Consell, sobre la lluita contra el terrorisme. Per a facilitar la mesura, s'estableix una presumpció de procedència d'activitats delictives quan el valor del patrimoni siga desproporcionat respecte als ingressos legals de totes i cada una de les persones condemnades per delictes comesos en el si de l'organització o grup criminal. Així mateix, es faculta els jutges i tribunals per a acordar el comís quan es tracte d'un delicte imprudent que comporte en la llei la imposició d'una pena privativa de llibertat superior a un any.

IX

En l'àmbit de la prescripció del delicte, amb l'objectiu d'augmentar la seguretat jurídica, s'ha optat per una regulació detallada de l'institut que pose fi a les diferències interpretatives

sorgides en els últims temps. Per a dur a terme esta tasca, s'ha prestat especial atenció a la necessitat de precisar el moment d'inici de la interrupció de la prescripció, establint que esta es produïx, i queda sense efecte el temps transcorregut, quan el procediment es dirigeix contra una persona determinada que aparega indiciàriament com a penalment responsable. Per a entendre que això ocorre es requereix, si més no, una actuació material del jutge instructor.

De la mateixa manera, s'ha considerat necessari abordar el problema dels efectes que per a la interrupció de la prescripció pot tindre la presentació de denúncies o querelles, i per a això s'opta per suspendre el còmput de la prescripció per un màxim de sis mesos o dos mesos, segons es tracte de delictes o falta, des de la dita presentació sempre que siga davant d'un òrgan judicial i contra una persona determinada. Si l'òrgan judicial no l'admet a tràmit o no dirigeix el procediment contra la persona denunciada o querellada, continua el còmput de prescripció des de la data de presentació. També continuarà el còmput si dins d'estos terminis el jutge no adopta cap de les resolucions esmentades.

El replantejament del règim processal de la prescripció en els termes exposats aconsella també revisar alguns aspectes de la seua regulació substantiva. La impunitat deguda a la prescripció de certs delictes castigats amb penes de no excessiva gravetat (estafes, delictes urbanístics, per exemple, o alguns delictes contra l'Administració pública), el descobriment i investigació dels quals, no obstant això, poden resultar extremadament complexos i dilatats, ha redundat en descrèdit del sistema judicial i en directe perjudici de les víctimes. En este sentit, s'opta per elevar el termini mínim de prescripció dels delictes a cinc anys i suprimir per tant el termini de tres anys que fins ara regia per als que tenen assenyalada pena de presó o inhabilitació inferior a tres anys.

Les modificacions en matèria de prescripció del delictes es completen amb la declaració de la imprescriptibilitat dels delictes de terrorisme que hagen causat la mort d'una persona. El fonament de la institució de la prescripció es troba vinculat en gran manera a la falta de necessitat d'aplicació de la pena després del transcurs d'un cert temps. La reforma es fonamenta en este punt en el fet que tal premissa no pot complir-se enfront de conductes delictives que presenten les característiques del tipus mencionat.

X

Com a resposta al fenomen cada vegada més estès de la compravenda d'òrgans humans i a la crida de diversos fòrums internacionals a abordar la seua punició, s'ha incorporat com a infracció penal l'obtenció o el tràfic il·lícit d'òrgans humans, així com el seu trasplantament. Ja l'any 2004 l'Organització Mundial de la Salut va declarar que la venda d'òrgans era contrària a la Declaració Universal de Drets Humans, exhortant els metges a no realitzar trasplantaments si tenien sospites que l'òrgan havia sigut objecte d'una transacció. Recentment, en la Cimera internacional sobre Turisme de Trasplantaments i Tràfic d'Òrgans celebrada al maig de 2008, representants de 78 països van consensuar la denominada «Declaració d'Istanbul», on es deixa constància que estes pràctiques violen els principis d'igualtat, justícia i respecte a la dignitat humana i han de ser eradicades. I, encara que el nostre Codi Penal ja inclou estes conductes en el delictes de lesions, es considera necessari donar un tractament diferenciat a estes activitats que castigue a tots aquells que promoguen, afavorisquen, faciliten o publiciten l'obtenció o el tràfic il·legal d'òrgans humans aliens o el seu trasplantament. En este marc, s'ha considerat que també ha d'incriminar-se, amb possibilitat de moderar la sanció penal en atenció a les circumstàncies concurrents, el receptor de l'òrgan que, coneixent el seu origen il·lícit, consenta en la realització del trasplantament.

XI

Dins dels delictes de tortures i contra la integritat moral, s'incrimina la conducta d'assetjament laboral, entenent per tal la fustigació psicològica o hostil en el marc de qualsevol activitat laboral o funcional que humilia a qui el patix i imposa situacions de greu ofensa a la dignitat. Amb això quedarien incorporades en el tipus penal totes aquelles

conductes d'assetjament produïdes tant en l'àmbit de les relacions juridicoprivades com en el de les relacions juridicopúbliques.

Igualment, a partir de la proliferació, durant l'última dècada, de conductes assetjadores en l'esfera de la vivenda, se sanciona també l'assetjament immobiliari. Amb això es pretén tutelar el dret al gaudi de la vivenda per part de propietaris o inquilins davant dels atacs dirigits a obligar uns o altres a abandonar-la per a aconseguir així, en la majoria dels casos, objectius especuladors. Distints pronunciaments judicials havien posat de manifest les dificultats que per a la repressió d'estes conductes es derivava de l'absència fins al moment d'una regulació penal específica d'este fenomen.

XII

El tractament penal unificat dels delictes de tràfic de sers humans i immigració clandestina que contenia l'article 318 bis resultava sens dubte inadequat, en vista de les grans diferències que hi ha entre ambdós fenòmens delictius. La separació de la regulació d'estes dos realitats resulta imprescindible tant per a complir els mandats dels compromisos internacionals com per a posar fi als constants conflictes interpretatius.

Per a dur a terme este objectiu es procedix a la creació del títol VII bis, denominat «Del tràfic de sers humans». Així, l'article 177 bis tipifica un delicte en què preval la protecció de la dignitat i la llibertat dels subjectes passius que el patixen. D'altra banda, resulta fonamental ressaltar que no estem davant d'un delicte que puga ser comés exclusivament contra persones estrangeres, sinó que comprendrà totes les formes de tràfic de sers humans, nacionals o transnacionals, relacionades o no amb la delinqüència organitzada.

En canvi, el delicte d'immigració clandestina sempre tindrà caràcter transnacional, i predomina, en este cas, la defensa dels interessos de l'Estat en el control dels fluxos migratoris.

A més de la creació de l'article 177 bis, i com a conseqüència de la necessitat de dotar de coherència interna el sistema, esta reestructuració dels tipus ha requerit la derogació de les normes contingudes en els articles 313.1. i 318 bis. 2.

XIII

En l'àmbit dels delictes sexuals, junt amb l'acreixement del nivell de protecció de les víctimes, especialment d'aquelles més desvalgudes, cal mencionar la necessitat de traslladar la Decisió Marc 2004/68/JAI del Consell, de 22 de desembre de 2003, relativa a la lluita contra l'explotació sexual dels xiquets i la pornografia infantil. Resulta indubtable que en els casos de delictes sexuals comesos sobre menors el bé jurídic a protegir adquirix una dimensió especial pel major contingut d'injust que presenten estes conductes. Per mitjà d'estes es lesiona no sols la indemnitat sexual, entesa com el dret a no veure's involucrat en un context sexual sense un consentiment vàlidament prestat, sinó també la formació i desenrotllament de la personalitat i sexualitat del menor. Per això es procedix a la incorporació, en el títol VIII del llibre II del Codi Penal, del capítol II bis denominat «Dels abusos i agressions sexuals a menors de tretze anys». D'altra banda, l'extensió de la utilització d'Internet i de les tecnologies de la informació i la comunicació amb fins sexuals contra menors ha evidenciat la necessitat de castigar penalment les conductes que una persona adulta desenrotlla a través de tals mitjans per a guanyar-se la confiança de menors a fi de concertar trobades i obtindre concessions d'índole sexual. Per això, s'introduïx un nou article 183 bis per mitjà del qual es regula el denominat internacionalment «child grooming» i es preveuen a més penes agreujades quan l'acostament al menor s'obtinga per mitjà de coacció, intimidació o engany.

En l'àmbit de les figures de prostitució i pornografia infantil, la translació de la Decisió Marc al nostre ordenament determina la necessitat de tipificar noves conductes. És el cas de la captació de xiquets perquè participen en espectacles pornogràfics, que queda incorporada a la regulació en l'article 189.1. El mateix succeïx amb la conducta de qui es lucra amb la participació dels xiquets en esta classe d'espectacles, la incorporació de la qual es realitza en l'apartat 1.a) de l'article 189. En relació amb el delicte de prostitució,

s'incorpora la conducta del client en els casos que la relació sexual es realitze amb una persona menor d'edat o incapaç.

Per a completar l'elenc de normes destinades a atorgar més protecció als menors, es considera adequat crear la pena de privació de la pàtria potestat o institucions anàlogues previstes en la legislació civil de les comunitats autònomes que s'inclou en el catàleg de penes privatives de drets previstes en l'article 39, i es fixa el seu contingut en l'article 46. Esta nova pena tindrà el caràcter de principal en els supòsits previstos en l'article 192 i el de pena accessòria d'acord amb el que estableixen els articles 55 i 56, quan els drets derivats de la pàtria potestat hagen tingut una relació directa amb el delicte comés.

XIV

En el marc dels denominats delictes informàtics, per a complir la Decisió Marc 2005/222/JAI, de 24 de febrer de 2005, relativa als atacs contra els sistemes d'informació, s'ha resolt incardinar les conductes punibles en dos apartats diferents, per tractar-se de béns jurídics diversos. El primer, relatiu als danys, on quedarien incloses les consistents a danyar, deteriorar, alterar, suprimir o fer inaccessibles dades o programes informàtics aliens, així com obstaculitzar o interrompre el funcionament d'un sistema informàtic alié. El segon apartat es referix al descobriment i revelació de secrets, on estaria comprés l'accés sense autorització vulnerant les mesures de seguretat a dades o programes informàtics continguts en un sistema o en part del sistema.

XV

Entre les estafes descrites en l'article 248 del Codi Penal, el catàleg de les quals ja s'havia acrescut en el seu moment amb els fraus informàtics, ha sigut necessari incorporar la cada vegada més estesa modalitat consistent a defraudar utilitzant les targetes alienes o les dades que contenen per a realitzar operacions de qualsevol classe en perjudi del seu titular o d'un tercer.

El sistema de qualificacions o agreujants específics propi de l'estafa ha plantejat problemes interpretatius en la praxi, perquè fa que se superposen dobles valoracions jurídiques sobre uns mateixos elements del fet, cosa que és particularment evident quan es tracta de la modalitat d'ús de xec, pagaré, lletra de canvi en blanc o negoci canviari fictici –que, a més, es pot confondre amb alguna modalitat de falsedat documental– que són, al seu torn, instrument i materialització de l'engany, i no quelcom que se suma a l'ardit defraudatori, per la qual cosa la seua valoració separada és innecessària.

XVI

En el delicte d'alçament de béns s'han agreujat les penes en els supòsits en què el deute o obligació que es tracte d'eludir siga de dret públic i la creditora siga una persona juridicopública, així com quan concórreguen determinades circumstàncies entre les quals destaca l'especial gravetat, en funció de l'entitat del perjudi i de la situació econòmica en què deixe la víctima o la seua família.

XVII

L'agreujament penològic operat per la Llei Orgànica 15/2003, de 25 de novembre, en l'àmbit dels delictes relatius a la propietat intel·lectual i industrial ha evidenciat una certa fallida de la necessària proporcionalitat de la pena en el cas de conductes consistents en la venda a xicoteta escala de còpies fraudulentas d'obres emparades per tals drets, màximament quan sovint els autors d'este tipus de conductes són persones en situacions de pobresa, a vegades utilitzats per organitzacions criminals, que amb tals actes aspiren a aconseguir ingressos mínims de subsistència. Per això, afegint un paràgraf segon a l'apartat 1 de l'article 270 i modificant l'apartat 2 de l'article 274, per a aquells casos de distribució al detall d'escassa transcendència, ateses les característiques del culpable i la

reduïda quantia del benefici econòmic obtingut per este, sempre que no concórrega cap de les circumstàncies d'agreujament que preveu el mateix Codi Penal, s'opta per assenyalar penes de multa o treballs en benefici de la comunitat. A més, en tals supòsits, quan el benefici no arribe als 400 euros la conducta es castigarà com a falta.

XVIII

Tenint com a referent la Directiva 2003/06 del Consell, de 28 de gener de 2003, sobre les operacions amb informació privilegiada i la manipulació del mercat, s'han dut a terme reformes en el camp dels delictes relatius al mercat i els consumidors. Així, s'incorpora com a figura delictiva la denominada estafa d'inversors, que incrimina els administradors de societats emissores de valors negociats en els mercats de valors que falsegen les informacions sobre els seus recursos, activitats i negocis presents o futurs, i d'esta manera aconseguisquen captar inversors o obtindre crèdits o préstecs.

De la mateixa manera, es castiga la difusió de notícies o rumors sobre empreses on s'oferisquen dades falses per a alterar o preservar el preu de cotització d'un instrument financer i la conducta dels que utilitzant informació privilegiada realitzen transaccions o ordes d'operació que proporcionen o puguen proporcionar indicis falsos o enganyosos quant a l'oferta, la demanda o el preu d'instruments financers, o per a assegurar, en concert amb altres persones, el preu d'un o més instruments financers en un nivell anormal o artificial, així com el concert per a assegurar-se una posició dominant sobre l'oferta o demanda d'un instrument financer.

XIX

Un altre dels aspectes importants de la reforma és la transposició de la Decisió Marc 2003/568/JAI, relativa a la lluita contra la corrupció en el sector privat. La idea força en este àmbit és que la garantia d'una competència justa i honesta passa per la repressió dels actes encaminats a corrompre els administradors d'entitats privades de manera semblant al que es fa a través del delicte de suborn de funcionari. Perquè amb estos comportaments, que excedixen l'esfera de l'àmbit privat, es trenquen les regles de bon funcionament del mercat. La importància del problema és gran si es repara en la repercussió que poden tindre les decisions empresarials, no sols per als seus protagonistes immediats, sinó per a moltes altres persones. Òbviament, les empreses públiques o les empreses privades que presten servicis públics seran sotmeses a la disciplina penal del suborn de funcionari obviant, per voluntat legal, la condició formal de funcionari que ha de tindre almenys una de les parts.

S'ha considerat convenient tipificar penalment les conductes més greus de corrupció en l'esport. En este sentit es castiguen tots aquells suborns duts a terme tant pels membres i col·laboradors d'entitats esportives com pels esportistes, àrbitres o jutges, encaminats a predeterminar o alterar de manera deliberada i fraudulenta el resultat d'una prova, encontre o competició esportiva, sempre que tinguen caràcter professional.

XX

Els delictes sobre l'ordenació del territori i l'urbanisme són objecte de reforma en diversos aspectes. D'una banda, es modifica la rúbrica del capítol I del títol XVI del llibre II, en què s'explicita, junt amb l'ordenació del territori, l'urbanisme com a objecte de tutela. D'una altra, s'introduïxen millores. Així, s'amplia l'àmbit de les conductes típiques a les obres il·legals o clandestines d'urbanització, ja que estes poden tindre un impacte més gran sobre el territori que les de mera construcció o edificació, que a més solen precedir. A fi d'evitar la consolidació dels beneficis del delicte per part de l'infractor, es perfecciona el sistema pel que fa a la pena de multa, i s'establix, junt amb la ja existent previsió de multa per quotes diàries, la imposició de multa proporcional per a aquells casos en què el benefici obtingut pel delicte siga superior a la quantitat resultant de l'aplicació d'aquella. A més, es concreta que en tot cas es disposarà el comís dels guanys provinents del delicte si guen quines si guen les transformacions que hagen pogut experimentar.

Respecte del delictes de prevaricació urbanística, es completa l'àmbit dels objectes sobre els quals es pot projectar la conducta prevaricadora amb la inclusió dels «instruments de planejament», així com la dels projectes de parcel·lació i reparcel·lació. I, com demanava la doctrina, s'atorga rang típic a l'ocultació d'actes il·lícits observats per la inspecció i a l'omissió d'inspeccions que tinguen caràcter obligatori. En tots estos supòsits, s'agregen les penes en correspondència amb la gravetat d'este tipus de conductes, i se suprimeix a més en l'article 320 l'alternativitat entre la pena de presó o multa a fi d'evitar que els funcionaris i responsables públics tinguen un tractament privilegiat.

XXI

Les modificacions en els delictes contra el medi ambient responen a la necessitat d'acollir elements d'harmonització normativa de la Unió Europea en este àmbit. De conformitat amb les obligacions assumides, es produïx un agreujament de les penes i s'incorporen a la legislació penal espanyola els supòsits previstos en la Directiva 2008/99/CE de 19 de novembre, relativa a la protecció del medi ambient per mitjà del dret penal.

XXII

Es perfecciona tècnicament l'article 337, eliminant-ne el requisit de l'encrueliment, que dificultava de manera notable l'aplicació del precepte, a fi de donar més protecció als animals domèstics o amansats enfront dels maltractaments que ocasionen la seua mort o menyscaben greument la seua salut.

XXIII

En l'àmbit dels delictes contra la hisenda pública i contra la Seguretat Social s'ha produït un enduriment de les penes a fi de fer-les més adequades i proporcionals a la gravetat de les conductes. Es preveu així mateix que els jutges i tribunals demanen l'auxili dels servicis de l'Administració tributària per a l'execució de la pena de multa i la responsabilitat civil.

Pel que fa al frau de subvencions, s'unifica respecte al delictes fiscal la quantia per a considerar delictius els fets i s'establix que per a la determinació de la quantitat defraudada es prendrà com a referència l'any natural, i que s'ha de tractar de subvencions obtingudes per al foment de la mateixa activitat privada subvencionable, encara que procedisquen de distintes administracions o entitats públiques.

XXIV

En matèria de tràfic de drogues es produïxen alguns reajustaments en matèria de penes, de conformitat amb les normes internacionals, en concret la Decisió Marc 2004/757/JAI del Consell, de 25 d'octubre de 2004, relativa a l'establiment de disposicions mínimes dels elements constitutius de delictes i les penes aplicables en l'àmbit del tràfic il·lícit de drogues. D'acord amb els criteris punitius marcats per esta norma harmonitzadora, es reforça el principi de proporcionalitat de la pena reconfigurant la relació entre el tipus bàsic i els tipus agreujats de delictes de tràfic de drogues. Els nombrosos agreujants específics que conté el Codi Penal en esta matèria –també d'acord amb la pauta europea– continuen assegurant dins de la nova escala punitiva una resposta efectiva enfront d'aquelles conductes que realment exigixen una reacció especialment ferma.

Així mateix, s'acull la previsió continguda en l'Acord del Ple no Jurisdiccional de la Sala 2a del Tribunal Suprem, de 25 d'octubre de 2005, en relació amb la possibilitat de reduir la pena respecte de supòsits d'escassa entitat, sempre que no concórrega cap de les circumstàncies arrellegades en els articles 369 bis, 370 i següents.

De la mateixa manera, es precisa més adequadament l'agreujant de barco, en què es detectaven alguns problemes d'interpretació, i s'afig el terme «embarcació» a fi de permetre la inclusió d'altres tipus d'embarcacions habitualment utilitzades en estos delictes, com, per exemple, les semirígides.

XXV

En la busca d'una major proporcionalitat en la resposta juridicopenal a determinades conductes de perill abstracte, concretament en l'àmbit dels delictes contra la seguretat viària, s'ha considerat convenient reformar els articles 379 i 384 en un triple sentit. En primer lloc s'equipara la pena de presó prevista per a ambdós delictes, per entendre que no hi ha raó de fons que justifique la diferència en la resposta punitiva. D'altra banda, s'elimina l'actual disjuntiva entre la pena de presó i la de multa i treballs en benefici de la comunitat, i els tres tipus de penes s'establixen com a alternatives. D'esta manera es concedeix un major grau d'arbitri al jutge a l'hora de decidir sobre la imposició de qualsevol de les tres penes previstes, que permet reservar la pena de presó, com la de més gravetat, per a supòsits excepcionals. D'una altra banda, superant el sistema actual en què únicament es preveu per al cas del delicte de l'article 381, s'introduïx un nou article 385 bis en què s'establix que el vehicle de motor o ciclomotor utilitzat en els fets previstos en el capítol es considerarà instrument del delicte als efectes dels articles 127 i 128.

Finalment, en els supòsits d'imposició de la pena de presó, tractant-se dels delictes continguts en els articles 379, 383, 384 i 385, es concedeix als jutges la facultat excepcional de rebaixar-la en grau atenent la menor entitat del risc i les altres circumstàncies del fet enjudiciat.

XXVI

També s'han abordat reformes en àmbits com el de la falsificació de certificats, a què s'ha d'afegir, en totes les seues modalitats, la de documents d'identitat que s'ha transformat en una pràctica intolerablement estesa. Per raons fàcilment comprensibles, la intervenció penal s'estén al tràfic de documents d'identitat falsos, així com a les mateixes conductes realitzades en relació amb documents d'identitat pertanyents a un altre Estat de la Unió Europea o d'un tercer Estat si l'objectiu és utilitzar-los a Espanya.

Les targetes de crèdit o dèbit requerixen també la seua pròpia tutela enfront de la falsificació, amb este fi es descriu específicament eixa conducta referida a estes o als xecs de viatge. La comprovada freqüència amb què estes activitats delictives es descobriuen com a pròpies d'organitzacions criminals obliga a l'establiment de les corresponents previsions represores. La tutela penal s'estén al seu torn al tràfic amb eixos instruments falsos i al seu ús i tinença en condicions que permeten inferir que es destinen al tràfic, encara que no s'haja intervingut en la falsificació.

XXVII

En els delictes de suborn de funcionari s'han produït importants canvis dirigits a adequar la nostra legislació als compromisos internacionals assumits, en concret, al Conveni Penal sobre la Corrupció del Consell d'Europa de 27 de gener de 1999 i al Conveni establert sobre la base de la lletra c) de l'apartat 2 de l'article k.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la lluita contra els actes de corrupció en què estiguen implicats funcionaris de les Comunitats Europees o dels estats membres de la Unió Europea.

Amb base en el que establixen estos convenis calia una adaptació de les penes, perquè s'exigix que almenys en els casos greus es prevegen penes privatives de llibertat que puguen donar lloc a l'extradició. Això se suma la conveniència d'estendre el concepte de funcionari perquè incloga també el funcionari comunitari i el funcionari estranger al servici d'un altre país membre de la Unió Europea.

A través de les lleis orgàniques 3/2000 i 15/2003 es va incorporar al nostre Codi Penal el delicte de corrupció de funcionari públic estranger en les transaccions comercials internacionals, en compliment del Conveni de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE) de Lluita contra la Corrupció d'Agents Públics Estrangers en les Transaccions Comercials Internacionals. A pesar d'això, la veritat és que la configuració del tipus penal presenta deficiències que demanen una nova reforma que, de manera definitiva, acomode el nostre dret intern als termes del Conveni, la qual cosa obliga a donar una nova redacció a l'article 445 perquè així pugua acollir conductes de

corrupció que no estan prou ateses en l'actualitat, així com regular amb precisió la responsabilitat penal de persones jurídiques que intervinguen en eixa classe de fets.

XXVIII

L'esdevindre dels pronunciaments jurisprudencials ha demostrat la incapacitat de l'actual delictes d'associació il·lícita per a respondre adequadament als diferents supòsits d'agrupacions o organitzacions criminals.

En primer lloc –i això ho prova l'escassa aplicació del vigent article 515 del Codi Penal, fora dels casos de bandes armades o organitzacions terroristes–, la configuració d'este delictes com una manifestació d'exercici abusiu, desviat o patològic del dret d'associació que consagra l'article 22 de la Constitució, no respon ni a la lletra ni a l'esperit d'esta norma. El text constitucional declara la il·legalitat de les associacions que perseguisquen fins o utilitzen mitjans tipificats com a delictes; d'on per descomptat no és forçós deduir que qualsevol agrupació de persones entorn d'una activitat delictiva pugua conceptuar-se com a associació, i menys encara assimilar-se a l'exercici d'un dret fonamental, com suggerix la ubicació sistemàtica de la norma penal.

Les organitzacions i grups criminals en general no són realment «associacions» que deliniquen, sinó agrupacions de naturalesa originàriament i intrínsecament delictiva, faltades en molts casos de forma o aparença jurídica, o dotades de tal aparença amb l'exclusiu propòsit d'ocultar la seua activitat i buscar la seua impunitat. Addicionalment cal apuntar que la inclusió de les organitzacions terroristes en l'article 515 del Codi Penal havia generat problemes en el camp de la cooperació internacional pels problemes que per al compliment del requisit de doble incriminació suposava la qualificació de l'organització terrorista com a associació il·lícita.

Precisament, coneixent la polèmica doctrinal sorgida entorn de la ubicació sistemàtica d'estos tipus penals, s'ha optat finalment, en el propòsit d'alterar el mínim possible l'estructura del vigent Codi Penal, per situar-los dins del títol XXII del llibre II, és a dir, en el marc dels delictes contra l'orde públic. Ho són, inequívocament, si es té en compte que el fenomen de la criminalitat organitzada atempta directament contra la base mateixa de la democràcia, ja que estes organitzacions, a part de multiplicar quantitativament la potencialitat lesiva de les distintes conductes delictives dutes a terme en el seu si o a través d'elles, es caracteritzen en l'aspecte qualitatiu per generar procediments i instruments complexos específicament dirigits a assegurar la impunitat de les seues activitats i dels seus membres, i a l'ocultació dels seus recursos i dels rendiments d'aquelles, si és possible dins d'una falsa aparença de conformitat amb la llei, i alteren amb este fi el funcionament normal dels mercats i de les institucions, corrompen la naturalesa dels negocis jurídics, i inclús afecten la gestió i la capacitat d'acció dels òrgans de l'Estat.

La seguretat jurídica, la vigència efectiva del principi de legalitat, els drets i les llibertats dels ciutadans, en fi, la qualitat de la democràcia, constituïxen d'esta manera objectius directes de l'acció destructiva d'estes organitzacions. La reacció penal enfront de la seua existència se situa, per tant, en el nucli mateix del concepte d'orde públic, entés este en l'accepció que correspon a un Estat de dret, és a dir, com a nucli essencial de preservació dels referits principis, drets i llibertats constitucionals.

Cal recordar també que la jurisprudència relativa al delictes d'associació il·lícita, així com la que ha analitzat les ocasionals mencions que el Codi Penal vigent fa a les organitzacions criminals (per exemple, en matèria de tràfic de drogues), requerix la comprovació d'una estructura amb vocació de permanència, i en queden fora per tant altres fenòmens anàlegs molt estesos en la societat actual, a vegades extremadament perillosos o violents, que no reuniten eixos requisits estructurals. La necessitat de respondre a esta realitat conduïx a la definició, en paral·lel amb les organitzacions, dels que esta llei denomina grups criminals, definits en el nou article 570 ter precisament per exclusió, és a dir, com a formes de concertació criminal que no encaixen en l'arquetip de les esmentades organitzacions, però sí que aporten un plus de perillositat criminal a les accions dels seus components.

L'estructura de les noves infraccions respon a un esquema semblant en ambdós casos, organitzacions i grups, si bé d'una banda les penes són més greus en el cas de les primeres l'estructura més complexa de les quals respon al deliberat propòsit de constituir una amenaça qualitativament i quantitativament més gran per a la seguretat i orde jurídic, i d'altra banda la seua distinta naturalesa exigeix algunes diferències en la descripció de les accions típiques.

Així, en el cas de les organitzacions criminals, el nou article 570 bis tipifica primer les conductes bàsiques de constitució, direcció i coordinació, distingint segons es tracte de cometre delictes greus o altres infraccions criminals (incloent-hi la reiteració de faltes), i en un segon nivell punitiu situa les activitats de participació o cooperació, a les qual es lliga una resposta penal inferior, agregant en fi agreujants específics en funció de les característiques de l'organització i el tipus de delictes que té com a objecte.

Els grups criminals es consideren en l'article 570 ter, en què s'equiparen les conductes de constitució d'estos grups amb el finançament de la seua activitat o la integració en ells, però sempre distingint la resposta punitiva a partir de la gravetat de les infraccions criminals que tracten de cometre, en termes anàlegs als que regixen per a les organitzacions, i amb semblants agreujants quant a les característiques del grup.

XXIX

Segons s'ha avançat, una altra de les novetats importants que introduïx la present llei és una profunda reordenació i aclariment del tractament penal de les conductes terroristes, entre les quals s'inclouen la formació, integració o participació en organitzacions o grups terroristes, alhora que s'incorporen algunes novetats en compliment de les obligacions legislatives derivades de la Decisió Marc 2008/919/JAI.

El tractament d'estes organitzacions i grups es desplaça a un nou capítol VII del títol XXII, aprofitant amb este fi l'article 571, el contingut del qual es trasllada al 572, la qual cosa permet constituir amb aquell una secció primera dedicada a estes organitzacions i grups, per a mantindre en la segona els actuals delictes de terrorisme. Així, se situen les organitzacions i grups terroristes –per òbvies raons de proximitat conceptual, en els termes i per les raons ja exposades– a continuació de les organitzacions i grups criminals, alhora que s'unifica en un mateix capítol del Codi Penal la reacció penal contra totes les manifestacions de terrorisme.

En atenció a la gravetat intrínseca de l'activitat terrorista, considerada com la major amenaça per a l'Estat de dret, així com a la peculiar forma d'operar de determinats grups o cèl·lules terroristes de relativament recent desenrotllament en el pla internacional, el grau d'autonomia dels quals constituïx precisament un factor afegit de dificultat per a identificar-los i desarticular-los, s'opta –a diferència de l'esquema adoptat en el capítol anterior per a les altres organitzacions i grups criminals– per equiparar plenament el tractament punitiu dels grups terroristes al de les organitzacions pròpiament dites, mantenint en este punt la mateixa resposta penal que fins ara havia donat la jurisprudència.

De conformitat amb la pauta marcada per l'esmentada Decisió Marc, a l'article 576 s'afeg un número 3 que amplia el concepte de col·laboració amb organització o grup terrorista, assimilant-los conductes que fins al present han plantejat algunes dificultats d'encaix legal: així s'oferix l'oportuna resposta punitiva a l'actuació dels grups o cèl·lules –i inclús de les conductes individuals– que tenen com a objecte la captació, l'adoctrinament, l'ensinistrament o la formació de terroristes. En la mateixa línia apuntada per la normativa harmonitzadora europea, s'arreglen en el primer apartat de l'article 579 les conductes de distribució o difusió pública, per qualsevol mitjà, de missatges o consignes que, sense arribar necessàriament a constituir resolucions manifestades de delictes (açò és, provocació, conspiració o proposició per a la realització d'una concreta acció criminal) s'han acreditat com a mitjans innegablement aptes per a anar generant el caldo de cultiu en què, en un instant concret, arribe a madurar la decisió executiva de delinquir, si bé, tal com exigeixen la Decisió Marc i el Conveni del Consell d'Europa sobre terrorisme, tals conductes hauran de generar o incrementar un cert risc de comissió d'un delictes de terrorisme.

Per la seua banda, l'article 576 bis, que havia quedat buit de contingut després de la seua derogació per la Llei Orgànica 2/2005 de 22 de juny, passa ara a arreplegar la tipificació expressa del delictes de finançament del terrorisme, que a més es completa, seguint la línia normativa traçada en matèria de blanqueig de capitals, amb la inclusió de la conducta imprudent dels subjectes especialment obligats a col·laborar amb l'Administració en la prevenció del dit finançament.

Per a concloure este apartat, i d'acord amb les consideracions que en el seu lloc es van realitzar, s'ha previst l'aplicació a estos subjectes de la nova mesura postpenitenciària de llibertat vigilada per un temps de cinc a deu anys, que, això no obstant, pot quedar exclosa quan, tractant-se d'un sol delictes aïllat i no greu, comés per un delinqüent primari, quede a juí del tribunal acreditada la falta de perillositat de l'autor.

XXX

Les normes de desplegament de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, així com la ratificació per Espanya d'altres instruments de dret internacional humanitari, entre els quals destaquen la Convenció de 18 de setembre de 1997 (Tractat d'Ottawa) sobre la prohibició de l'ús, emmagatzemament, producció i transferència de mines antipersones i sobre la seua destrucció, la Convenció sobre la Seguretat del Personal de les Nacions Unides i el personal associat de 9 de desembre de 1994, el Segon Protocol de 26 de març de 1999 de la Convenció de l'Haia de 1954, sobre protecció dels béns culturals en cas de conflicte armat i el Protocol Facultatiu de 25 de maig de 2000 de la Convenció de 1989, sobre els drets del xiquet, relatiu a la participació dels xiquets en els conflictes armats, han posat en relleu la necessitat d'adequar els delictes contra la comunitat internacional.

Cal destacar l'especial protecció penal dispensada a dones i xiquets en conflictes armats; es castiguen expressament els que atempten contra la llibertat sexual d'una persona protegida cometent actes de violació, esclavitud sexual, prostitució induïda o forçada, embaràs forçat, esterilització forçada o qualsevol altra forma d'agressió sexual, i aquells que recluten o allisten menors de 18 anys o els utilitzen per a participar directament en els dits conflictes.

Finalment, es procedix a la creació d'un nou delictes de pirateria dins del títol dedicat als delictes contra la comunitat internacional. La raó de ser d'esta reforma rau en la necessitat de donar resposta a la problemàtica dels eventuals actes il·lícits contra la seguretat de la navegació marítima i aèria, i es conforma arreplegant els postulats del Conveni de Montego Bay de 10 de desembre de 1982 sobre el Dret del mar i de la Convenció sobre la navegació marítima firmat a Roma el 10 de març de 1988.

XXXI

Finalment, entre les reformes que es realitzen en ocasió d'esta modificació del Codi Penal figura també –en la línia de protecció de les víctimes de delictes que la caracteritza– la introducció d'una tutela civil específica dels drets de les víctimes. No infreqüentment, en els últims temps han accedit a la programació dels mitjans de comunicació autors d'infraccions penals condemnats per sentència ferma que arriben a fer ostentació de la conducta criminal perpetrada, difonen dades manifestament falses sobre esta i obtenen a més amb això un lucre econòmic injustificable. Tals comportaments atempten contra la dignitat dels que han patit les conseqüències d'eixos actes i de les seues persones pròximes, que són sotmesos a una nova experiència traumàtica derivada d'esta invasió pública del seu honor i intimitat. Ateses les limitacions que caracteritzen el dret penal, s'ha considerat que la via idònia per a respondre adequadament a este fenomen consistix a articular una acció civil eficaç que, en el marc de la Llei Orgànica 1/1982, permeta a les víctimes actuar enfront d'este tipus de conductes instant el seu cessament, el rescabament del dany moral causat i l'evitació de tot enriquiment injust derivat d'esta intromissió il·legítima. A més, a fi de reforçar la tutela, s'ha optat per legitimar per a l'acció el ministeri fiscal, en tant que defensor dels drets dels ciutadans.

Article únic. *Modificació de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.*

Primer.

La circumstància 6a de l'article 21 passa a ser 7a i s'hi afig una circumstància 6a amb la redacció següent:

«6a. La dilació extraordinària i indeguda en la tramitació del procediment, sempre que no siga atribuïble al mateix inculpat i que no garde proporció amb la complexitat de la causa.»

Segon.

Es modifica la circumstància 4a de l'article 22, que queda redactada com següent:

«4a. Cometre el delictes per motius racistes, antisemites o una altra classe de discriminació referent a la ideologia, religió o creences de la víctima, l'ètnia, raça o nació a què pertanga, el seu sexe, orientació o identitat sexual, la malaltia que patisca o la seua discapacitat.»

Tercer.

Se suprimeix l'apartat 2 de l'article 31.

Quart.

S'afegir l'article 31 bis, que tindrà la redacció següent:

«1. En els supòsits previstos en este codi, les persones jurídiques seran penalment responsables dels delictes comesos en nom o per compte d'estes, i en el seu profit, pels seus representants legals i administradors de fet o de dret.

En els mateixos supòsits, les persones jurídiques seran també penalment responsables dels delictes comesos, en l'exercici d'activitats socials i per compte i en profit d'estes, pels que, estant sotmesos a l'autoritat de les persones físiques mencionades en el paràgraf anterior, han pogut realitzar els fets per no haver-se exercit sobre ells el degut control ateses les circumstàncies concretes del cas.

2. La responsabilitat penal de les persones jurídiques serà exigible sempre que es constate la comissió d'un delictes que haja hagut de cometre's per qui tinga els càrrecs o funcions al·ludides en l'apartat anterior, encara que la concreta persona física responsable no haja sigut individualitzada o no haja sigut possible dirigir el procediment contra ella. Quan com a conseqüència dels mateixos fets s'impose a ambdós la pena de multa, els jutges o tribunals modularan les respectives quanties, de manera que la suma resultant no siga desproporcionada en relació amb la gravetat d'aquells.

3. La concurrència, en les persones que materialment hagen realitzat els fets o en les que els hagen fet possibles per no haver exercit el degut control, de circumstàncies que afecten la culpabilitat de l'acusat o agreugen la seua responsabilitat, o el fet de que les dites persones hagen mort o s'hagen sostret a l'acció de la justícia, no exclourà ni modificarà la responsabilitat penal de les persones jurídiques, sense perjudici del que es disposa en l'apartat següent.

4. Només podran considerar-se circumstàncies atenuants de la responsabilitat penal de les persones jurídiques haver realitzat, després de la comissió del delictes i a través dels seus representants legals, les activitats següents:

a) Haver procedit, abans de conèixer que el procediment judicial es dirigia contra ella, a confessar la infracció a les autoritats.

b) Haver col·laborat en la investigació del fet aportant proves, en qualsevol moment del procés, que siguen noves i decisives per a aclarir les responsabilitats penals dimanants dels fets.

c) Haver procedit en qualsevol moment del procediment i amb anterioritat al juí oral a reparar o disminuir el dany causat pel delictes.

d) Haver establert, abans del començament del juí oral, mesures eficaces per a previndre i descobrir els delictes que en el futur es podrien cometre amb els mitjans o sota la cobertura de la persona jurídica.

5. Les disposicions relatives a la responsabilitat penal de les persones jurídiques no seran aplicables a l'Estat, a les administracions públiques territorials i institucionals, als organismes reguladors, les agències i entitats públiques empresarials, als partits polítics i sindicats, a les organitzacions internacionals de dret públic, ni a aquelles altres que exercisquen potestats públiques de sobirania, administratives o quan es tracte de societats mercantils estatals que executen polítiques públiques o presten servicis d'interés econòmic general.

En estos supòsits, els òrgans jurisdiccionals podran efectuar declaració de responsabilitat penal en el cas que aprecien que es tracta d'una forma jurídica creada pels seus promotors, fundadors, administradors o representants amb el propòsit d'eludir una eventual responsabilitat penal.»

Quint.

S'afeg la lletra j) a l'apartat 2, es modifica la lletra j) i s'afegen les lletres l) i m) a l'apartat 3, es modifica la lletra g) de l'apartat 4 i s'afeg un apartat 7 a l'article 33 amb el contingut següent:

«2. Són penes greus:

[...]

j) La privació de la pàtria potestat.»

«3. Són penes menys greus:

[...]

j) La multa proporcional, siga quina siga la seua quantia, excepte el que disposa l'apartat 7 d'este article.

l) La localització permanent de tres mesos i un dia a sis mesos.

m) La pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social, siga quina siga la seua duració.»

«4. Són penes lleus:

[...]

g) La localització permanent d'un dia a tres mesos.»

«7. Les penes aplicables a les persones jurídiques, que tenen totes la consideració de greus, són les següents:

a) Multa per quotes o proporcional.

b) Dissolució de la persona jurídica. La dissolució produirà la pèrdua definitiva de la seua personalitat jurídica, així com la de la seua capacitat d'actuar de qualsevol manera en el tràfic jurídic, o dur a terme qualsevol classe d'activitat, encara que siga lícita.

c) Suspensió de les seues activitats per un termini que no podrà excedir cinc anys.

d) Clausura dels seus locals i establiments per un termini que no podrà excedir cinc anys.

e) Prohibició de realitzar en el futur les activitats en l'exercici de les quals s'haja comés, afavorit o encobert el delictes. Esta prohibició podrà ser temporal o definitiva. Si és temporal, el termini no podrà excedir quinze anys.

f) Inhabilitació per a obtindre subvencions i ajudes públiques, per a contractar amb el sector públic i per a gaudir de beneficis i incentius fiscals o de la Seguretat Social, per un termini que no podrà excedir quinze anys.

g) Intervenció judicial per a salvaguardar els drets dels treballadors o dels creditors pel temps que s'estime necessari, que no podrà excedir cinc anys.

La intervenció podrà afectar la totalitat de l'organització o limitar-se a alguna de les seues instal·lacions, seccions o unitats de negoci. El jutge o tribunal, en la sentència o, posteriorment, per mitjà d'interlocutòria, determinarà exactament el contingut de la intervenció i determinarà qui es farà càrrec de la intervenció i en quins terminis haurà de realitzar informes de seguiment per a l'òrgan judicial. La intervenció es podrà modificar o suspendre en tot moment amb un informe previ de l'interventor i del ministeri fiscal. L'interventor tindrà dret a accedir a totes les instal·lacions i locals de l'empresa o persona jurídica i a rebre tota la informació necessària per a l'exercici de les seues funcions. Reglamentàriament es determinaran els aspectes relacionats amb l'exercici de la funció d'interventor, com la retribució o la qualificació necessària.

La clausura temporal dels locals o establiments, la suspensió de les activitats socials i la intervenció judicial podran ser acordades també pel jutge instructor com a mesura cautelar durant la instrucció de la causa.»

Sext.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 36, que queda redactat com següent:

«2. Quan la duració de la pena de presó imposada siga superior a cinc anys, el jutge o tribunal podrà ordenar que la classificació del condemnat en el tercer grau de tractament penitenciari no s'efectue fins al compliment de la mitat de la pena imposada.

En tot cas, quan la duració de la pena de presó imposada siga superior a cinc anys i es tracte dels delictes enumerats a continuació, la classificació del condemnat en el tercer grau de tractament penitenciari no podrà efectuar-se fins al compliment de la mitat d'esta:

- a) Delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II d'este codi.
- b) Delictes comesos en el si d'una organització o grup criminal.
- c) Delictes de l'article 183.
- d) Delictes del capítol V del títol VIII del llibre II d'este codi, quan la víctima siga menor de tretze anys.

El jutge de vigilància, previ pronòstic individualitzat i favorable de reinserció social i valorant, si és el cas, les circumstàncies personals del reu i l'evolució del tractament reeducador, podrà acordar raonadament, escoltats el ministeri fiscal, institucions penitenciàries i les altres parts, l'aplicació del règim general de compliment, excepte en els supòsits continguts en el paràgraf anterior.»

Sèptim.

Es modifica l'apartat 1 i s'afegix l'apartat 4 a l'article 37, que queden redactats de la manera següent:

«1. La localització permanent tindrà una duració de fins a sis mesos. El seu compliment obliga el penat a romandre en el seu domicili o en un lloc determinat fixat pel jutge en sentència o posteriorment en interlocutòria motivada.

No obstant això, en els casos en què la localització permanent estiga prevista com a pena principal, atenent la reiteració en la comissió de la infracció i sempre que així ho dispose expressament el precepte aplicable concret, el jutge podrà acordar en sentència que la pena de localització permanent es complisca els dissabtes, diumenges i dies festius en el centre penitenciari més pròxim al domicili del penat.

4. Per a garantir el compliment efectiu, el jutge o tribunal podrà acordar la utilització de mitjans mecànics o electrònics que permeten la localització del reu.»

Octau.

S'afig la lletra j) a l'article 39, que queda redactada de la manera següent:

Són penes privatives de drets:

[...]

«j) La privació de la pàtria potestat.»

Nové.

Es modifica l'article 46, que queda redactat de la manera següent:

«La inhabilitació especial per a l'exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment, priva el penat dels drets inherents a la primera, i suposa l'extinció de les altres, així com la incapacitat per a obtindre nomenament per als dits càrrecs durant el temps de la condemna. La pena de privació de la pàtria potestat implica la pèrdua de la titularitat d'esta, subsistint els drets de què siga titular el fill respecte del penat. El jutge o tribunal podrà acordar estes penes respecte de tots o algun dels menors o incapaços que estiguen a càrrec del penat, en atenció a les circumstàncies del cas.

Als efectes d'este article, la pàtria potestat comprén tant la regulada en el Codi Civil, incloent-hi la prorrogada, com les institucions anàlogues previstes en la legislació civil de les comunitats autònomes.»

Deu.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 48, que queda redactat de la manera següent:

«1. La privació del dret a residir en determinats llocs o acudir-hi impedit el penat residir o acudir al lloc en què haja comés el delicte o falta, o a aquell en què residisca la víctima o la seua família, si són distints.»

Onze.

Es modifica el paràgraf primer de l'article 49, que queda redactat de la manera següent:

«Els treballs en benefici de la comunitat, que no podran imposar-se sense el consentiment del penat, l'obliguen a prestar la seua cooperació no retribuïda en determinades activitats d'utilitat pública, que podran consistir, en relació amb delictes de semblant naturalesa a la comesa pel penat, en tasques de reparació dels danys causats o de suport o assistència a les víctimes, així com en la participació del penat en tallers o programes formatius o de reeducació, laborals, culturals, d'educació viària, sexual i altres de similars. La seua duració diària no podrà excedir huit hores i les seues condicions seran les següents:»

Dotze.

Es modifiquen els apartats 3 i 4 de l'article 50, que queden redactats de la manera següent:

«3. La seua extensió mínima serà de deu dies i la màxima de dos anys. Les penes de multa imposables a persones jurídiques tindran una extensió màxima de cinc anys.

4. La quota diària tindrà un mínim de dos i un màxim de 400 euros, excepte en el cas de les multes imposables a les persones jurídiques, en les quals la quota diària tindrà un mínim de 30 i un màxim de 5.000 euros. Als efectes de còmput, quan es fixe la duració per mesos o per anys, s'entendrà que els mesos són de trenta dies i els anys de tres-cents seixanta.»

Tretze.

S'afeg un apartat 4 a l'article 52 amb la redacció següent:

«4. En els casos en què este codi preveu una pena de multa per a les persones jurídiques en proporció al benefici obtingut o facilitat, al perjudic causat, al valor de l'objecte, o a la quantitat defraudada o indegudament obtinguda, si no és possible el càlcul basant-se en estos conceptes, el jutge o tribunal motivarà la impossibilitat de procedir a este càlcul i les multes previstes se substituiran per les següents:

- a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.
- b) Multa d'un a tres anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa en l'incís anterior.
- c) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.»

Catorze.

S'afeg un apartat 5 a l'article 53 amb la redacció següent:

«5. Podrà ser fraccionat el pagament de la multa imposada a una persona jurídica, durant un període de fins a cinc anys, quan la seua quantia pose provadament en perill la supervivència d'aquella o el manteniment dels llocs de treball existents en esta, o quan ho aconselle l'interés general. Si la persona jurídica condemnada no satisfà, voluntàriament o per via de constrenyiment, la multa imposada en el termini que s'ha assenyalat, el tribunal podrà acordar la seua intervenció fins al pagament total d'esta.»

Quinze.

Es modifica l'article 55, que queda redactat de la manera següent:

«La pena de presó igual o superior a deu anys comportarà la inhabilitació absoluta durant el temps de la condemna, llevat que esta ja estiga prevista com a pena principal per al supòsit de què es tracte. El jutge podrà a més disposar la inhabilitació especial per a l'exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment, o bé la privació de la pàtria potestat, quan estos drets hagen tingut relació directa amb el delicte comés. Esta vinculació haurà de determinar-se expressament en la sentència.»

Setze.

Es modifica la circumstància 3a de l'apartat 1 de l'article 56, que queda redactada de la manera següent:

«1. En les penes de presó inferiors a deu anys, els jutges o tribunals imposaran, atenent la gravetat del delicte, com a penes accessòries, alguna o algunes de les següents:

[...]

3a. Inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió, ofici, indústria, comerç, exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment o qualsevol altre dret, la privació de la pàtria potestat, si estos drets han tingut relació directa amb el delictes comés. Haurà de determinar-se expressament en la sentència esta vinculació, sense perjudi de l'aplicació del que preveu l'article 579 d'este codi.»

Dèsset.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 58, que queda redactat de la manera següent:

«1. El temps de privació de llibertat patit provisionalment serà abonat en la seua totalitat pel jutge o tribunal sentenciador per al compliment de la pena o penes imposades en la causa en què la dita privació va ser acordada, excepte quan haja coincidit amb qualsevol privació de llibertat imposada al penat en una altra causa, que li haja sigut abonada o li siga abonable en esta. En cap cas un mateix període de privació de llibertat podrà ser abonat en més d'una causa.»

Díhuit.

S'afeg un article 66 bis nou, que tindrà la redacció següent:

«En l'aplicació de les penes imposades a les persones jurídiques caldrà ajustar-se al que disposen les regles 1a a 4a i 6a a 8a del primer número de l'article 66, així com a les següents:

1a. En els supòsits en què estiguen establides per les disposicions del Llibre II, per a decidir sobre la imposició i l'extensió de les penes previstes en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33 haurà de tindre's en compte:

- a) La seua necessitat per a previndre la continuïtat de l'activitat delictiva o dels seus efectes.
- b) Les seues conseqüències econòmiques i socials, i especialment els efectes per als treballadors.
- c) El lloc que en l'estructura de la persona jurídica ocupa la persona física o l'òrgan que va incomplir el deure de control.

2a. Quan les penes previstes en les lletres c) a g) de l'apartat 7 de l'article 33 s'imposen amb una duració limitada, esta no podrà excedir la duració màxima de la pena privativa de llibertat prevista per al cas que el delictes siga comés per persona física.

Per a la imposició de les sancions previstes en les lletres c) a g) per un termini superior a dos anys serà necessari que es done alguna de les dos circumstàncies següents:

- a) Que la persona jurídica siga reincident.
- b) Que la persona jurídica s'utilitze instrumentalment per a la comissió d'il·lícits penals. S'entendrà que s'està davant d'este últim supòsit sempre que l'activitat legal de la persona jurídica siga menys rellevant que la seua activitat il·legal.

Per a la imposició amb caràcter permanent de les sancions previstes en les lletres b) i e), i per a la imposició per un termini superior a cinc anys de les previstes en les lletres e) i f) de l'apartat 7 de l'article 33, serà necessari que es done alguna de les dos circumstàncies següents:

- a) Que s'estiga davant del supòsit de fet previst en la regla 5a del primer número de l'article 66.

b) Que la persona jurídica s'utilitze instrumentalment per a la comissió d'il·lícits penals. S'entendrà que s'està davant d'este últim supòsit sempre que l'activitat legal de la persona jurídica siga menys rellevant que la seua activitat il·legal.»

Dèneu.

Es modifica l'article 83, apartat 1, punt 5t, que queda redactat de la manera següent:

«5t Participar en programes formatius, laborals, culturals, d'educació viària, sexual, de defensa del medi ambient, de protecció dels animals i altres de similars.»

Vint.

Es modifiquen els paràgrafs primer i tercer de l'apartat 1 de l'article 88, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els jutges o tribunals podran substituir, amb l'audiència prèvia de les parts, en la mateixa sentència, o posteriorment en interlocutòria motivada, abans de donar inici a la seua execució, les penes de presó que no excedisquen un any per multa o per treballs en benefici de la comunitat, i en els casos de penes de presó que no excedisquen sis mesos, també per localització permanent, encara que la llei no preveja estes penes per al delictes de què es tracte, quan les circumstàncies personals del reu, la naturalesa del fet, la seua conducta i, en particular, l'esforç per a reparar el dany causat així ho aconsellen, sempre que no es tracte de reus habituals, de manera que se substituirà cada dia de presó per dos quotes de multa o per una jornada de treball o per un dia de localització permanent. En estos casos, el jutge o tribunal podrà a més imposar al penat l'observança d'una o diverses obligacions o deures previstos en l'article 83 d'este codi, si no s'han establert com a penes en la sentència, per un temps que no podrà excedir la duració de la pena substituïda.

[...]

En cas que el reu haja sigut condemnat per un delictes relacionat amb la violència de gènere, la pena de presó només podrà ser substituïda per la de treballs en benefici de la comunitat o localització permanent en un lloc distint i separat del domicili de la víctima. En estos supòsits, el jutge o tribunal imposarà addicionalment, a més de la subjecció a programes específics de reeducació i tractament psicològic, l'observança de les obligacions o deures previstos en les regles 1a i 2a, de l'apartat 1 de l'article 83 d'este codi.»

Vint-i-u.

Es modifica l'article 89, que queda redactat de la manera següent:

«1. Les penes privatives de llibertat inferiors a sis anys imposades a un estranger no resident legalment a Espanya seran substituïdes en la sentència per la seua expulsió del territori espanyol, llevat que el jutge o tribunal, amb audiència prèvia del penat, del Ministeri Fiscal i de les parts personades, de forma motivada, aprecie raons que justifiquen el compliment de la condemna en un centre penitenciari a Espanya.

També podrà acordar-se l'expulsió en una interlocutòria motivada posterior, amb audiència prèvia del penat, del Ministeri Fiscal i de les altres parts personades.

2. L'estranger no podrà tornar a Espanya en un termini de cinc a deu anys, comptats des de la data de la seua expulsió, ateses la duració de la pena substituïda i les circumstàncies personals del penat.

3. L'expulsió comportarà l'arxiu de qualsevol procediment administratiu que tinga com a objecte l'autorització per a residir o treballar a Espanya.

4. Si l'estranger expulsat torna a Espanya abans de transcórrer el període de temps establert judicialment, complirà les penes que van ser substituïdes. No obstant això, si és sorprès en la frontera, serà expulsat directament per l'autoritat governativa, i començarà a computar-se novament el termini de prohibició d'entrada en la seua integritat.

5. Els jutges o tribunals, a instància del Ministeri Fiscal i amb l'audiència prèvia del penat i de les parts personades, acordaran en sentència, o durant la seua execució, l'expulsió del territori nacional de l'estranger no resident legalment a Espanya, que haja de complir o estiga complint qualsevol pena privativa de llibertat, per al cas que haja accedit al tercer grau penitenciari o complit les tres quartes parts de la condemna, llevat que, amb audiència prèvia del Ministeri Fiscal i de forma motivada, aprecien raons que justifiquen el compliment a Espanya.

6. Quan, a l'acordar-se l'expulsió en qualsevol dels supòsits previstos en este article, l'estranger no es trobe o no quede efectivament privat de llibertat en execució de la pena imposada, el jutge o tribunal podrà acordar, a fi d'assegurar l'expulsió, el seu ingrés en un centre d'internament d'estrangers, en els termes i amb els límits i garanties previstos en la llei per a l'expulsió governativa.

En tot cas, si acordada la substitució de la pena privativa de llibertat per l'expulsió, esta no pot portar-se a efecte, es procedirà a l'execució de la pena originàriament imposada o del període de condemna pendent, o a l'aplicació, si és el cas, de la suspensió de l'execució d'esta o la seua substitució en els termes de l'article 88 d'este codi.

7. Les disposicions establides en els apartats anteriors no seran aplicables als estrangers que hagen sigut condemnats per la comissió de delictes a què es referixen els articles 312, 313 i 318 bis d'este codi.»

Vint-i-dos.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 96, que queda redactat de la manera següent:

«3. Són mesures no privatives de llibertat:

- 1a) La inhabilitació professional.
- 2a) L'expulsió del territori nacional d'estrangers no residents legalment a Espanya.
- 3a) La llibertat vigilada
- 4a) La custòdia familiar. El sotmés a esta mesura quedarà subjecte a l'atenció i vigilància del familiar que es designe i que accepte la custòdia, que l'exercirà en relació amb el jutge de Vigilància Penitenciària i sense detriment de les activitats escolars o laborals del custodiat.
- 5a) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.
- 6a) La privació del dret a la tinença i portament d'armes.»

Vint-i-tres.

Es modifica l'article 97, que queda redactat de la manera següent:

«Durant l'execució de la sentència, el jutge o tribunal sentenciador adoptarà, pel procediment establert en l'article següent, alguna de les decisions següents:

- a) Mantindre l'execució de la mesura de seguretat imposada.
- b) Decretar el cessament de qualsevol mesura de seguretat imposada quan desaparega la perillositat criminal del subjecte.
- c) Substituir una mesura de seguretat per una altra que estime més adequada, entre les previstes per al supòsit de què es tracte. En cas que siga acordada la substitució i el subjecte evolucione desfavorablement, es deixarà sense efecte la substitució i es tornarà a aplicar la mesura substituïda.

d) Deixar en suspens l'execució de la mesura en atenció al resultat ja obtingut amb la seua aplicació, per un termini no superior al que reste fins al màxim assenyalat en la sentència que la va imposar. La suspensió quedarà condicionada al fet que el subjecte no delinquisca durant el termini fixat, i podrà deixar-se sense efecte si novament resulta acreditada qualsevol de les circumstàncies previstes en l'article 95 d'este codi.»

Vint-i-quatre.

Es modifica l'article 98, que queda redactat de la manera següent:

«1. Als efectes de l'article anterior, quan es tracte d'una mesura de seguretat privativa de llibertat o d'una mesura de llibertat vigilada que haja d'executar-se després del compliment d'una pena privativa de llibertat, el jutge de Vigilància Penitenciària estarà obligat a elevar, almenys anualment, una proposta de manteniment, cessament, substitució o suspensió d'esta. Per a formular la dita proposta, el jutge de Vigilància Penitenciària haurà de valorar els informes emesos pels facultatius i professionals que assistisquen el sotmés a una mesura de seguretat o per les administracions públiques competents i, si és el cas, el resultat de les altres actuacions que a este fi ordene.

2. Quan es tracte de qualsevol altra mesura no privativa de llibertat, el jutge o tribunal sentenciador demanarà directament de les administracions, facultatius i professionals a què es referix l'apartat anterior, els oportuns informes sobre la situació i l'evolució del condemnat, el seu grau de rehabilitació i el pronòstic de reincidència o reiteració delictiva.

3. En tot cas, el jutge o tribunal sentenciador resoldrà motivadament a la vista de la proposta o els informes als quals respectivament es referixen els dos apartats anteriors, oïda la persona sotmesa a la mesura, així com el Ministeri Fiscal i les altres parts. Caldrà oir així mateix les víctimes del delictes que no estiguen personades quan així ho hagen sol·licitat a l'inici o en qualsevol moment de l'execució de la sentència i romanguen localitzables a este efecte.»

Vint-i-cinc.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 100, que queda redactat de la manera següent:

«3. En ambdós casos, el jutge o tribunal deduirà testimoni pel trencament. A estos efectes, no es considerarà trencament de la mesura la negativa del subjecte a sotmetre's a tractament mèdic o a continuar un tractament mèdic inicialment consentit. No obstant això, el jutge o tribunal podrà acordar la substitució del tractament inicial o posteriorment rebutjat per una altra mesura d'entre les aplicables al supòsit de què es tracte.»

Vint-i-sis.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 103 del Codi Penal, que queda redactat de la manera següent:

«3. En este supòsit, la proposta a què es referix l'article 98 d'este codi haurà de fer-se a l'acabar cada curs o grau d'ensenyança.»

Vint-i-set.

Es modifica l'article 105, que queda redactat de la manera següent:

«En els casos previstos en els articles 101 a 104, quan impose la mesura privativa de llibertat o durant l'execució d'esta, el jutge o tribunal podrà imposar raonadament una o diverses mesures que s'enumeren a continuació. Haurà, així

mateix, d'imposar alguna o algunes de les dites mesures en els altres casos expressament previstos en este codi.

1. Per un temps no superior a cinc anys:

a) Llibertat vigilada.
b) Custòdia familiar. El sotmés a esta mesura quedarà subjecte a l'atenció i vigilància del familiar que es designe i que accepte la custòdia, que l'exercirà en relació amb el jutge de Vigilància i sense detriment de les activitats escolars o laborals del custodiat.

2. Per un temps de fins a deu anys:

a) Llibertat vigilada, quan expressament ho dispose este codi.
b) La privació del dret a la tinença i portament d'armes.
c) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

Per a decretar l'obligació d'observar alguna o algunes de les mesures previstes en este article, així com per a concretar la dita obligació quan per llei ve obligat a imposar-les, el jutge o tribunal sentenciador haurà de valorar els informes emesos pels facultatius i professionals encarregats d'assistir el sotmés a la mesura de seguretat.

El jutge de Vigilància Penitenciària o els servicis de l'Administració corresponent informaran el jutge o tribunal sentenciador.

En els casos previstos en este article, el jutge o tribunal sentenciador disposarà que els servicis d'assistència social competents presten l'ajuda o atenció que necessite i legalment corresponga al sotmés a mesures de seguretat no privatives de llibertat.»

Vint-i-huit.

Es modifica l'article 106, que queda redactat de la manera següent:

«1. La llibertat vigilada consistirà en el sotmetiment del condemnat a control judicial a través del compliment per la seua banda d'alguna o algunes de les mesures següents:

a) L'obligació d'estar sempre localitzable per mitjà d'aparells electrònics que permeten el seu seguiment permanent.
b) L'obligació de presentar-se periòdicament en el lloc que el jutge o tribunal establisca.
c) La de comunicar immediatament, en el termini màxim i pel mitjà que el jutge o tribunal assenyale a este efecte, cada canvi del lloc de residència o treball, o del lloc de treball.
d) La prohibició d'absentar-se del lloc on residisca o d'un determinat territori sense autorització del jutge o tribunal.
e) La prohibició d'aproximar-se a la víctima, o a aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal.
f) La prohibició de comunicar-se amb la víctima, o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determine el jutge o tribunal.
g) La prohibició d'acudir a determinats territoris, llocs o establiments.
h) La prohibició de residir en determinats llocs.
i) La prohibició d'exercir determinades activitats que puguen oferir-li o facilitar-li l'ocasió per a cometre fets delictius de semblant naturalesa.
j) L'obligació de participar en programes formatius, laborals, culturals, d'educació sexual o altres de similars.
k) L'obligació de seguir tractament mèdic extern, o de sotmetre's a un control mèdic periòdic.

2. Sense perjudi del que disposa l'article 105, el jutge o tribunal haurà d'imposar en la sentència la mesura de llibertat vigilada per al seu compliment posterior a la pena privativa de llibertat imposada sempre que així ho dispose de manera expressa este codi.

En estos casos, almenys dos mesos abans de l'extinció de la pena privativa de llibertat, de manera que la mesura de llibertat vigilada puga iniciar-se en eixe mateix moment, el jutge de Vigilància Penitenciària, pel procediment previst en l'article 98, elevarà l'oportuna proposta al jutge o tribunal sentenciador, que, d'acord amb el dit procediment, concretarà, sense perjudi del que estableix l'article 97, el contingut de la mesura i fixarà les obligacions o prohibicions enumerades en l'apartat 1 d'este article que haurà d'observar el condemnat.

Si este ha sigut condemnat a diverses penes privatives de llibertat que haja de complir successivament, el que disposa el paràgraf anterior s'entendrà referit al moment en què concloga el compliment de totes estes.

Així mateix, el penat a qui s'haja imposat per diversos delictes altres tantes mesures de llibertat vigilada que, donat el contingut de les obligacions o prohibicions establides, no puguen ser executades simultàniament, les complirà de manera successiva, sense perjudi que el jutge o tribunal puga exercir les facultats que li atribueix l'apartat següent.

3. Pel mateix procediment de l'article 98, el jutge o tribunal podrà:

- a) Modificar d'ara en avant les obligacions i prohibicions imposades.
- b) Reduir la duració de la llibertat vigilada o inclús posar fi a esta en vista del pronòstic positiu de reinserció que considere innecessària o contraproduent la continuïtat de les obligacions o prohibicions imposades.
- c) Deixar sense efecte la mesura quan la circumstància descrita en la lletra anterior es done en el moment de concreció de les mesures que es regulen en el número 2 del present article.

4. En cas d'incompliment d'una o diverses obligacions, el jutge o tribunal, a la vista de les circumstàncies concurrents i pel mateix procediment indicat en els números anteriors, podrà modificar les obligacions o prohibicions imposades. Si l'incompliment és reiterat o greu, revelador de la voluntat de no sotmetre's a les obligacions o prohibicions imposades, el jutge deduirà, a més, testimoni per un presumpte delicte de l'article 468 d'este codi.»

Vint-i-nou.

S'afeg un apartat 3 a l'article 116, que tindrà la redacció següent:

«3. La responsabilitat penal d'una persona jurídica comportarà la seua responsabilitat civil en els termes establits en l'article 110 d'este codi de forma solidària amb les persones físiques que siguen condemnades pels mateixos fets.»

Trenta.

Es modifica l'article 127, que queda redactat de la manera següent:

«1. Tota pena que s'impose per un delicte o falta dolosa comportarà la pèrdua dels efectes que provenen d'estos i dels béns, mitjans o instruments amb què s'haja preparat o executat, així com els guanys provinents del delicte o falta, siguen quines siguen les transformacions que hagen pogut experimentar. Els uns i les altres seran decomissats, llevat que pertanguen a un tercer de bona fe no responsable del delicte que els haja adquirit legalment.

El jutge o tribunal haurà d'ampliar el decomís als efectes, béns, instruments i guanys procedents d'activitats delictives comeses en el marc d'una organització o grup criminal o terrorista, o d'un delicte de terrorisme. A estos efectes s'entendrà que prové de l'activitat delictiva el patrimoni de totes i cada una de les persones

condemnades per delictes comesos en el si de l'organització o grup criminal o terrorista o per un delicte de terrorisme el valor del qual siga desproporcionat respecte als ingressos obtinguts legalment per cada una de les dites persones.

2. En els casos en què la llei preveja la imposició d'una pena privativa de llibertat superior a un any per la comissió d'un delicte imprudent, el jutge o tribunal podrà acordar la pèrdua dels efectes que provinguen d'este i dels béns, mitjans o instruments amb què s'haja preparat o executat, així com els guanys provinents del delicte, siquen quines siguen les transformacions que hagen pogut experimentar.

3. Si per qualsevol circumstància no és possible el comís dels béns assenyalats en els apartats anteriors d'este article, s'acordarà el comís per un valor equivalent d'altres béns que pertanguen als criminalment responsables del fet.

4. El jutge o tribunal podrà acordar el comís previst en els apartats anteriors d'este article encara que no s'impose pena a alguna persona per estar exempta de responsabilitat criminal o per haver-se extingit esta, en este últim cas, sempre que quede demostrada la situació patrimonial il·lícita.

5. Els que es decomissen es vendran, si són de lícit comerç, i el seu producte s'aplicarà a cobrir les responsabilitats civils del penat si la llei no preveu una altra cosa, i, si no ho són, se'ls donarà la destinació que es dispose reglamentàriament i, si no, s'inutilitzaran.»

Trenta-u.

Es modifica l'article 129, que queda redactat de la manera següent:

«1. En cas de delictes o faltes comesos en el si, amb la col·laboració, a través o per mitjà d'empreses, organitzacions, grups o qualsevol altra classe d'entitats o agrupacions de persones que, per no tindre personalitat jurídica, no estiguen compreses en l'article 31 bis d'este codi, el jutge o tribunal podrà imposar motivadament a les dites empreses, organitzacions, grups, entitats o agrupacions una o diverses conseqüències accessòries a la pena que corresponga a l'autor del delicte, amb el contingut previst en els apartats c) a g) de l'article 33.7. Podrà també acordar la prohibició definitiva de dur a terme qualsevol activitat, encara que siga lícita.

2. Les conseqüències accessòries a què es referix en l'apartat anterior només podran aplicar-se a les empreses, organitzacions, grups o entitats o agrupacions mencionats en este quan este codi ho preveja expressament, o quan es tracte d'algun dels delictes o faltes pels quals este permet exigir responsabilitat penal a les persones jurídiques.

3. La clausura temporal dels locals o establiments, la suspensió de les activitats socials i la intervenció judicial podran ser acordades també pel jutge instructor com a mesura cautelar durant la instrucció de la causa als efectes establits en este article i amb els límits assenyalats en l'article 33.7.»

Trenta-dos.

L'actual article 130 passa a ser l'apartat 1 del dit article i se li afeg un apartat 2, amb el contingut següent:

«2. La transformació, fusió, absorció o escissió d'una persona jurídica no extingix la seua responsabilitat penal, que es traslladarà a l'entitat o entitats en què es transforme, quede fusionada o absorbida i s'estendrà a l'entitat o entitats que resulten de l'escissió. El jutge o tribunal podrà moderar el trasllat de la pena a la persona jurídica en funció de la proporció que la persona jurídica originàriament responsable del delicte garde amb ella.

No extingix la responsabilitat penal la dissolució encoberta o merament aparent de la persona jurídica. Es considerarà en tot cas que hi ha dissolució encoberta o merament aparent de la persona jurídica quan es continue la seua activitat econòmica

i es mantinga la identitat substancial de clients, proveïdors i empleats, o de la part més rellevant de tots ells.»

Trenta-tres.

Es modifica el paràgraf quart i se suprimeix el paràgraf quint de l'apartat 1, es modifica l'apartat 4 i s'afeg un apartat 5 a l'article 131, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els delictes prescriuen:

[...]

Al cap de cinc, els altres delictes, excepte els d'injúria i calúmnia, que prescriuen al cap d'un any.

4. Els delictes de lesa humanitat i de genocidi i els delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat, excepte els castigats en l'article 614 no prescriuran en cap cas.

Tampoc prescriuran els delictes de terrorisme, si han causat la mort d'una persona.

5. En els supòsits de concurs d'infraccions o d'infraccions connexes, el termini de prescripció serà el que corresponga al delicte més greu.»

Trenta-quatre.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 132, que queda redactat de la manera següent:

«2. La prescripció s'interrompra, i quedarà sense efecte el temps transcorregut, quan el procediment es dirigisca contra la persona indiciàriament responsable del delicte o falta, començant a córrer novament des que es paralitze el procediment o acabe sense condemna d'acord amb les regles següents:

1a. S'entendrà dirigit el procediment contra una persona determinada des del moment que, a l'incoar la causa o amb posterioritat, es dicte una resolució judicial motivada en la qual se li atribuisca la seua presumpta participació en un fet que puga ser constitutiu de delicte o falta.

2a. No obstant això, la presentació de querella o la denúncia formulada davant d'un òrgan judicial, en la qual s'atribuisca a una persona determinada la seua presumpta participació en un fet que puga ser constitutiu de delicte o falta, suspendrà el còmput de la prescripció per un termini màxim de sis mesos per al cas de delicte i de dos mesos per al cas de falta, a comptar de la mateixa data de presentació de la querella o de formulació de la denúncia.

Si, dins del dit termini, es dicta contra el querellat o denunciat, o contra qualsevol altra persona implicada en els fets, alguna de les resolucions judicials mencionades en l'apartat anterior, la interrupció de la prescripció s'entendrà produïda retroactivament, a tots els efectes, en la data de presentació de la querella o denúncia.

Al contrari, el còmput del terme de prescripció continuarà des de la data de presentació de la querella o denúncia si, dins del termini de sis o dos mesos, en els respectius supòsits de delicte o falta, recau una resolució judicial ferma d'inadmissió a tràmit de la querella o denúncia o per la qual s'acorde no dirigir el procediment contra la persona querellada o denunciada. La continuació del còmput es produirà també si, dins dels dits terminis, el jutge d'Instrucció no adopta cap de les resolucions previstes en este article.

3a. Als efectes d'este article, la persona contra la qual es dirigix el procediment haurà de quedar suficientment determinada en la resolució judicial, ja siga per mitjà de la seua identificació directa o per mitjà de dades que permeten concretar

posteriorment la dita identificació en el si de l'organització o grup de persones als quals s'atribuísca el fet.»

Trenta-cinc.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 133, que queda redactat de la manera següent:

«2. Les penes imposades pels delictes de lesa humanitat i de genocidi i pels delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat, excepte els castigats en l'article 614, no prescriuran en cap cas.

Tampoc prescriuran les penes imposades per delictes de terrorisme, si estos han causat la mort d'una persona.»

Trenta-sis.

S'afig l'article 156 bis, que tindrà la redacció següent:

«1. Els qui promoguen, afavorisquen, faciliten o publiciten l'obtenció o el tràfic il·legal d'òrgans humans aliens o el trasplantament d'estos seran castigats amb la pena de presó de sis a dotze anys si es tracta d'un òrgan principal, i de presó de tres a sis anys si l'òrgan és no principal.

2. Si el receptor de l'òrgan consentix la realització del trasplantament coneixent el seu origen il·lícit serà castigat amb les mateixes penes que en l'apartat anterior, que podran ser rebaixades en un o dos graus atenent les circumstàncies del fet i del culpable.

3. Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en este article, se li imposarà la pena de multa del triple al quintuple del benefici obtingut.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arrellegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Trenta-set.

S'afig un tercer paràgraf a l'apartat 1 de l'article 172, amb la redacció següent:

«També s'imposaran les penes en la seua mitat superior quan la coacció exercida tinga com a objecte impedir el legítim gaudi de la vivenda.»

Trenta-huit.

S'afigen un segon i un tercer paràgraf a l'apartat 1 de l'article 173, amb la redacció següent:

«Amb la mateixa pena seran castigats els qui, en l'àmbit de qualsevol relació laboral o funcional i prevalent-se de la seua relació de superioritat, realitzen contra un altre de forma reiterada actes hostils o humiliants que, sense arribar a constituir un tracte degradant, suposen un greu assetjament contra la víctima.

S'imposarà també la mateixa pena a qui de manera reiterada duga a terme actes hostils o humiliants que, sense arribar a constituir tracte degradant, tinguen com a objecte impedir el legítim gaudi de la vivenda.»

Trenta-nou.

Es crea el títol VII bis dins del llibre II, que comprén l'article 177 bis, i tindrà la rúbrica següent:

«TÍTOL VII bis

Del tràfic de sers humans»

Quaranta.

S'afig l'article 177 bis, que tindrà la redacció següent:

«1. Serà castigat amb la pena de cinc a huit anys de presó com a reu de tràfic de sers humans el qui, siga en territori espanyol, siga des d'Espanya, en trànsit o amb destinació a esta, emprant violència, intimidació o engany, o abusant d'una situació de superioritat o de necessitat o de vulnerabilitat de la víctima nacional o estrangera, la capte, transporte, trasllade, aculla, reba o allotge amb qualsevol de les finalitats següents:

- a) La imposició de treball o servicis forçats, l'esclavitud o pràctiques semblants a l'esclavitud o a la servitud o a la mendicitat.
- b) L'explotació sexual, incloent-hi la pornografia.
- c) L'extracció dels seus òrgans corporals.

2. Encara que no es recórrega a cap dels mitjans enunciats en l'apartat anterior, es considerarà tràfic de sers humans qualsevol de les accions indicades en l'apartat anterior quan es duga a terme respecte de menors d'edat amb fins d'explotació.

3. El consentiment d'una víctima de tràfic de sers humans serà irrellevant quan s'haja recorregut a algun dels mitjans indicats en l'apartat primer d'este article.

4. S'imposarà la pena superior en grau a la prevista en l'apartat primer d'este article quan:

- a) En ocasió del tràfic es pose en greu perill la víctima;
- b) la víctima siga menor d'edat;
- c) la víctima siga especialment vulnerable per raó de malaltia, discapacitat o situació.

Si concorre més d'una circumstància s'imposarà la pena en la seua mitat superior.

5. S'imposarà la pena superior en grau a la prevista en l'apartat 1 d'este article i inhabilitació absoluta de sis a dotze anys als qui realitzen els fets prevalent-se de la seua condició d'autoritat, agent d'esta o funcionari públic. Si concorre a més alguna de les circumstàncies previstes en l'apartat 4 d'este article s'imposaran les penes en la seua mitat superior.

6. S'imposarà la pena superior en grau a la prevista en l'apartat 1 d'este article i inhabilitació especial per a professió, ofici, indústria o comerç pel temps de la condemna, quan el culpable pertanga a una organització o associació de més de dos persones, inclús de caràcter transitori, que es dedique a la realització d'estes activitats. Si concorre alguna de les circumstàncies previstes en l'apartat 4 d'este article, s'imposaran les penes en la mitat superior. Si concorre la circumstància prevista en l'apartat 5 d'este article, s'imposaran les penes que s'hi assenyalen en este en la seua mitat superior.

Quan es tracte dels caps, administradors o encarregats de les dites organitzacions o associacions, se'ls aplicarà la pena en la seua mitat superior, que podrà elevar-se a la immediatament superior en grau. En tot cas, s'elevrà la pena a la immediatament superior en grau si concorre alguna de les circumstàncies previstes en l'apartat 4 o la circumstància prevista en l'apartat 5 d'este article.

7. Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en este article, se li imposarà la pena de multa del triple al quintuple del benefici obtingut. Ateses les regles establides en l'article 66

bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arreplegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

8. La provocació, la conspiració i la proposició per a cometre el delictes de tràfic de sers humans seran castigades amb la pena inferior en un o dos graus a la del delictes corresponent.

9. En tot cas, les penes previstes en este article s'imposaran sense perjudici de les que corresponguen, si és el cas, pel delictes de l'article 318 bis d'este codi i la resta de delictes efectivament comesos, incloent-hi els constitutius de la corresponent explotació.

10. Les condemnes de jutges o tribunals estrangers per delictes de la mateixa naturalesa que els previstos en este article produiran els efectes de reincidència, llevat que l'antecedent penal haja sigut cancel·lat o puga ser-ho d'acord amb el dret espanyol.

11. Sense perjudici de l'aplicació de les regles generals d'este codi, la víctima de tràfic de sers humans quedarà exempta de pena per les infraccions penals que haja comés en la situació d'explotació patida, sempre que la seua participació en estes haja sigut conseqüència directa de la situació de violència, intimidació, engany o abús a què haja sigut sotmesa i que hi haja una adequada proporcionalitat entre la dita situació i el fet criminal realitzat.»

Quaranta-u.

Es modifica l'article 178, que queda redactat de la manera següent:

«El qui atempte contra la llibertat sexual d'una altra persona, utilitzant violència o intimidació, serà castigat com a responsable d'agressió sexual amb la pena de presó d'un a cinc anys.»

Quaranta-dos.

Es modifica el paràgraf primer i la circumstància 3a de l'apartat 1 de l'article 180, que queden redactats de la manera següent:

«1. Les anteriors conductes seran castigades amb les penes de presó de cinc a deu anys per a les agressions de l'article 178, i de dotze a quinze anys per a les de l'article 179, quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

[...]

3a. Quan la víctima siga especialment vulnerable, per raó de la seua edat, malaltia, discapacitat o situació, excepte el que disposa l'article 183.»

Quaranta-tres.

En l'article 181, es modifica l'apartat 2, l'apartat 4 passa a ser 5 i s'afeg un apartat 4 nou, que queden redactats de la manera següent:

«2. Als efectes de l'apartat anterior, es consideren abusos sexuals no consentits els que s'executen sobre persones que es troben privades de sentit o del trastorn mental dels quals s'abuse, així com els que es cometen anul·lant la voluntat de la víctima per mitjà de l'ús de fàrmacs, drogues o qualsevol altra substància natural o química idònia a este efecte.

4. En tots els casos anteriors, quan l'abús sexual consistisca en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dos primeres vies, el responsable serà castigat amb la pena de presó de quatre a deu anys.»

Quaranta-quatre.

Es modifica l'article 182, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui, intervenint engany, realitze actes de caràcter sexual amb una persona major de tretze anys i menor de setze, serà castigat amb la pena de presó d'un a dos anys, o multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

2. Quan els actes consistisquen en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dos primeres vies, la pena serà de presó de dos a sis anys. La pena s'imposarà en la seua mitat superior si concorre la circumstància 3a, o la 4a, de les previstes en l'article 180.1 d'este codi.»

Quaranta-cinc.

S'afig un nou capítol II bis al títol VIII del llibre II del Codi Penal, denominat «dels abusos i agressions sexuals a menors de tretze anys», que comprén els articles 183 i 183 bis.

Quaranta-sis.

Es modifica l'article 183, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui realitze actes que atempten contra la indemnitat sexual d'un menor de tretze anys serà castigat com a responsable d'abús sexual a un menor amb la pena de presó de dos a sis anys.

2. Quan l'atac es produísca amb violència o intimidació, el responsable serà castigat pel delictes d'agressió sexual a un menor amb la pena de cinc a deu anys de presó.

3. Quan l'atac consistisca en l'accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dos primeres vies, el responsable serà castigat amb la pena de presó de huit a dotze anys, en el cas de l'apartat 1 i amb la pena de dotze a quinze anys, en el cas de l'apartat 2.

4. Les conductes previstes en els tres números anteriors seran castigades amb la pena de presó corresponent en la seua mitat superior quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan l'escàs desenrotllament intel·lectual o físic de la víctima l'haja col·locat en una situació de total indefensió i, en tot cas, quan siga menor de quatre anys.

b) Quan els fets es cometen per l'actuació conjunta de dos o més persones.

c) Quan la violència o intimidació exercides revisten un caràcter particularment degradant o vexatori.

d) Quan, per a l'execució del delictes, el responsable s'haja prevalgut d'una relació de superioritat o parentiu, per ser ascendent, o germà, per naturalesa o adopció, o afins, amb la víctima.

e) Quan l'autor haja posat en perill la vida del menor.

f) Quan la infracció s'haja comés en el si d'una organització o d'un grup criminals que es dediquen a la realització d'estes activitats.

5. En tots els casos previstos en este article, quan el culpable s'haja prevalgut de la seua condició d'autoritat, agent d'esta o funcionari públic, s'aplicarà, a més, la pena d'inhabilitació absoluta de sis a dotze anys.»

Quaranta-set.

S'afig un nou article 183 bis, que tindrà la redacció següent:

«El qui, a través d'Internet, del telèfon o de qualsevol altra tecnologia de la informació i la comunicació contacte amb un menor de tretze anys i propose concertar

una trobada amb este a fi de cometre qualsevol dels delictes descrits en els articles 178 a 183 i 189, sempre que esta proposta s'acompanye d'actes materials encaminats a l'acostament, serà castigat amb la pena d'un a tres anys de presó o multa de dotze a vint-i-quatre mesos, sense perjudi de les penes corresponents als delictes, si és el cas, comesos. Les penes s'imposaran en la seua mitat superior quan l'acostament s'obtinga per mitjà de coacció, intimidació o engany.»

Quaranta-huit.

Els actuals apartats 2 i 3 de l'article 187 passen a ser apartats 3 i 4, es modifica l'apartat 1 i s'afigen dos nous apartats 2 i 5, que queden redactats de la manera següent:

«1. El qui induísca, promoga, afavorisca o facilite la prostitució d'una persona menor d'edat o incapaç serà castigat amb les penes d'un a cinc anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos. La mateixa pena s'imposarà a qui sol·licite, accepte o obtinga, a canvi d'una remuneració o promesa, una relació sexual amb una persona menor d'edat o incapaç.

2. El qui realitze les conductes descrites en l'apartat 1 d'este article sent la víctima menor de tretze anys serà castigat amb la pena de presó de quatre a sis anys.

5. Les penes assenyalades s'imposaran en els seus respectius casos sense perjudi de les que corresponguen per les infraccions contra la llibertat o indemnitat sexuals comeses sobre els menors i incapaços.»

Quaranta-nou.

L'actual apartat 4 passa a ser apartat 5 i es modifiquen els apartats 2, 3 i 4 de l'article 188, que queden redactats de la manera següent:

«2. Si les mencionades conductes es realitzen sobre una persona menor d'edat o incapaç, per a iniciar-la o mantindre en una situació de prostitució, s'imposarà al responsable la pena de presó de quatre a sis anys.

3. El qui duga a terme la conducta prevista en l'apartat anterior, sent la víctima menor de tretze anys, serà castigat amb la pena de presó de cinc a deu anys.

4. S'imposaran les penes previstes en els apartats anteriors en la seua mitat superior, en els seus respectius casos, quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan el culpable s'haja prevalgut de la seua condició d'autoritat, agent d'esta o funcionari públic. En este cas s'aplicarà, a més, la pena d'inhabilitació absoluta de sis a dotze anys.

b) Quan el culpable pertanga a una organització o grup criminals que es dediquen a la realització d'estes activitats.

c) Quan el culpable haja posat en perill, de forma dolosa o per imprudència greu, la vida o salut de la víctima.»

Cinquanta.

Se suprimeix l'apartat 8 de l'article 189 i es modifiquen el primer paràgraf i les lletres a) i b) de l'apartat 1 i el primer paràgraf de l'apartat 3, que queden redactats de la manera següent:

«1. Serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys:

a) El qui capte o utilitze menors d'edat o incapaços amb fins o en espectacles exhibicionistes o pornogràfics, tant públics com privats, o per a elaborar qualsevol classe de material pornogràfic, siga quin siga el seu suport, o finance qualsevol d'estes activitats o es lucre amb estes.

b) El qui produïska, venga, distribuïska, exhibiska, oferiska o facilite la producció, venda, difusió o exhibició per qualsevol mitjà de material pornogràfic en l'elaboració del qual hagen sigut utilitzats menors d'edat o incapaços, o ho posseïska per a estos fins, encara que el material tinga el seu origen en l'estranger o siga desconegut.

3. Seran castigats amb la pena de presó de cinc a nou anys els qui realitzen els actes previstos en l'apartat 1 d'este article quan concórrega alguna de les circumstàncies següents:

[...]

8. (Suprimir).»

Cinquanta-u.

S'afig un article 189 bis, que tindrà la redacció següent:

«Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en este capítol, se li imposaran les penes següents:

a) Multa del triple al quíntuple del benefici obtingut, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa del doble al quàdruple del benefici obtingut, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa en l'anterior incís.

c) Multa del doble al triple del benefici obtingut, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arrellegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cinquanta-dos.

Els apartats 1 i 2 de l'article 192 passen a ser els apartats 2 i 3 del mateix article, s'afig un apartat 1 nou i es modifica el resultant apartat 3, que queden redactats de la manera següent:

«1. Als condemnats a pena de presó per un o més delictes compresos en este títol se'ls imposarà a més la mesura de llibertat vigilada, que s'executarà després de la pena privativa de llibertat. La duració de la dita mesura serà de cinc a deu anys, si algun dels delictes fóra greu, i d'un a cinc anys, si es tracta d'un o més delictes menys greus. En este últim cas, quan es tracte d'un sol delicte comés per un delinqüent primari, el tribunal podrà imposar o no la mesura de llibertat vigilada en atenció a la menor perillositat de l'autor.

2. [...]

3. El jutge o tribunal podrà imposar raonadament, a més, la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici dels drets de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda, ocupació o càrrec públic o exercici de la professió o ofici, pel temps de sis mesos a sis anys, o bé la privació de la pàtria potestat.»

Cinquanta-tres.

En l'article 197 s'introduïx un nou apartat 3, de manera que els actuals apartats 3, 4, 5 i 6 passen a ser els apartats 4, 5, 6 i 7, i s'afig un apartat 8, amb la redacció següent:

«3. El qui, per qualsevol mitjà o procediment i vulnerant les mesures de seguretat establides per a impedir-ho, accedisca sense autorització a dades o programes informàtics continguts en un sistema informàtic o en part d'este o es mantinga dins d'este en contra de la voluntat de qui tinga el legítim dret a excloure'l, serà castigat amb pena de presó de sis mesos a dos anys.

Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en este article, se li imposarà la pena de multa de sis mesos a dos anys. Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arreplegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

[...]

8. Si els fets descrits en els apartats anteriors es cometeren en el si d'una organització o grup criminals, s'aplicaran respectivament les penes superiors en grau.»

Cinquanta-quatre.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 201, que tindrà la redacció següent:

«3. El perdó de l'ofés o del seu representant legal, si és el cas, extingix l'acció penal sense perjudici del que disposa el segon paràgraf del número 5t de l'apartat 1 de l'article 130.»

Cinquanta-cinc.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 215, que tindrà la redacció següent:

«3. El perdó de l'ofés o del seu representant legal, si és el cas, extingix l'acció penal sense perjudici del que disposa el segon paràgraf del número 5t de l'apartat 1 de l'article 130 d'este codi.»

Cinquanta-sis.

Es modifica l'article 234, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, amb ànim de lucre, prenga les coses mobles alienes sense la voluntat del seu amo serà castigat, com a reu de furt, amb la pena de presó de sis a díhuit mesos si la quantia d'allò que s'ha sostret excedix els 400 euros.

Amb la mateixa pena es castigarà qui en el termini d'un any realitze tres vegades l'acció descrita en l'apartat 1 de l'article 623 d'este codi, sempre que la suma acumulada de les infraccions siga superior al mínim de la mencionada figura del delictes.»

Cinquanta-set.

Es modifica l'article 235, que queda redactat de la manera següent:

«El furt serà castigat amb la pena de presó d'un a tres anys:

1r. Quan se sostraguen coses de valor artístic, històric, cultural o científic.

2n. Quan es tracte de coses de primera necessitat o destinades a un servici públic, sempre que la sostracció ocasione un greu perjudici a este o una situació de desabastiment.

3r. Quan revista especial gravetat, atenent el valor dels efectes sostrets, o es produïsquen perjudicis d'especial consideració.

4t. Quan pose la víctima o la seua família en greu situació econòmica o s'haja realitzat abusant de les circumstàncies personals de la víctima.

5t. Quan s'utilitzen menors de catorze anys per a la comissió del delictes.»

Cinquanta-huit.

Es modifica l'article 239, que queda redactat de la manera següent:

«Es consideraran claus falses:

1. Els ganxets o altres instruments anàlegs.

2. Les claus legítimes perdudes pel propietari o obtingudes per un mitjà que constituïska infracció penal.

3. Qualsevol altres que no siguen les destinades pel propietari per a obrir el pany violentat pel reu.

Als efectes del present article, es consideren claus les targetes, magnètiques o perforades, els comandaments o instruments d'obertura a distància i qualsevol altre instrument tecnològic d'eficàcia semblant.»

Cinquanta-nou.

Es modifica l'article 242, que queda redactat de la manera següent:

«1. El culpable de robatori amb violència o intimidació en les persones serà castigat amb la pena de presó de dos a cinc anys, sense perjudici del que puga correspondre als actes de violència física que realitze.

2. Quan el robatori es cometa en una casa habitada o en qualsevol de les seues dependències, s'imposarà la pena de presó de tres anys i sis mesos a cinc anys.

3. Les penes assenyalades en els apartats anteriors s'imposaran en la seua mitat superior quan el delinqüent faça ús d'armes o altres mitjans igualment perillosos, siga al cometre el delicte o per a protegir la fugida, i quan ataque els qui acudisquen en auxili de la víctima o els qui el perseguisquen.

4. En atenció a la menor entitat de la violència o intimidació exercides i valorant a més les restants circumstàncies del fet, podrà imposar-se la pena inferior en grau a la prevista en els apartats anteriors.»

Seixanta.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 245, que queda redactat com següent:

«1. Al qui amb violència o intimidació en les persones ocupe una cosa immoble o usurpe un dret real immobiliari de pertinença aliena, se li imposarà, a més de les penes en què incórrega per les violències exercides, la pena de presó d'un a dos anys, que es fixarà tenint en compte la utilitat obtinguda i el dany causat.»

Seixanta-u.

Es modifica l'article 248, que queda redactat com següent:

«1. Cometen estafa els que, amb ànim de lucre, utilitzen engany suficient per a produir error en un altre, induint-lo a realitzar un acte de disposició en perjudici propi o alié.

2. També es consideren reus d'estafa:

a) Els que, amb ànim de lucre i valent-se d'alguna manipulació informàtica o artifici semblant, aconseguisquen una transferència no consentida de qualsevol actiu patrimonial en perjudici d'un altre.

b) Els que fabriquen, introduïsquen, posseïsquen o faciliten programes informàtics específicament destinats a la comissió de les estafes previstes en este article.

c) Els que utilitzant targetes de crèdit o dèbit, o xecs de viatge, o les dades que es troben en poder de qualsevol d'ells, realitzen operacions de qualsevol classe en perjudici del seu titular o d'un tercer.»

Seixanta-dos.

Es modifica l'article 250, que queda redactat de la manera següent:

«1. El delicte d'estafa serà castigat amb les penes de presó d'un any a sis anys i multa de sis a dotze mesos, quan:

1r. Reaiga sobre coses de primera necessitat, vivendes o altres béns de reconeguda utilitat social.

2n. Es perpetre abusant de firma d'un altre, o sostraint, ocultant o inutilitzant, en tot o en part, algun procés, expedient, protocol o document públic o oficial de qualsevol classe.

3r. Reaiga sobre béns que integren el patrimoni artístic, històric, cultural o científic.

4t. Revista especial gravetat, atenent l'entitat del perjudic i la situació econòmica en què deixe la víctima o la seua família.

5t. Quan el valor de la defraudació supere els 50.000 euros.

6t. Es cometa abús de les relacions personals existents entre víctima i defraudador, o aprofite este la seua credibilitat empresarial o professional.

7m. Es cometa estafa processal. Incorren en esta els que, en un procediment judicial de qualsevol classe, manipulen les proves en què pretenguen fundar les seues al·legacions o empen un altre frau processal anàleg, provocant error en el jutge o tribunal i portant-li a dictar una resolució que perjudique els interessos econòmics de l'altra part o d'un tercer.

2. Si concorren les circumstàncies 4a, 5a o 6a amb la 1a del número anterior, s'imposaran les penes de presó de quatre a huit anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.»

Seixanta-tres.

S'afig l'article 251 bis, que tindrà la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en esta secció, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa del triple al quintuple de la quantitat defraudada, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.
- b) Multa del doble al quàdruple de la quantitat defraudada, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arrellegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Seixanta-quatre.

L'apartat 3 de l'article 257 passa a ser apartat 5, i s'afigen dos nous apartats 3 i 4 al dit article, que queden redactats com seguix:

«3. En cas que el deute o l'obligació que tracte d'eludir siga de dret públic i la creditora siga una persona jurídica pública, la pena a imposar serà d'un a sis anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

4. Les penes previstes en el present article s'imposaran en la seua mitat superior en els supòsits previstos en els ordinals 1r, 4t i 5t de l'apartat primer de l'article 250.»

Seixanta-cinc.

S'afig l'article 261 bis, que tindrà la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en este capítol, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.
- b) Multa d'un a tres anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa en l'incís anterior.
- c) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Seixanta-sis.

L'actual contingut de l'article 263 passa a ser l'apartat 1 del dit article i s'afeg un apartat 2, que queda redactat com seguix:

«2. Serà castigat amb la pena de presó d'un a tres anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el que cause danys expressats en l'apartat anterior, si concorre algun dels supòsits següents:

- 1r. Que es realitzen per a impedir el lliure exercici de l'autoritat o com a conseqüència d'accions executades en l'exercici de les seues funcions, bé es comet el delicte contra funcionaris públics, bé contra particulars que, com a testimonis o de qualsevol altra manera, hagen contribuït o puguen contribuir a l'execució o aplicació de les lleis o disposicions generals.
- 2n. Que es cause per qualsevol mitjà, infecció o contagi de bestiar.
- 3r. Que s'empren substàncies verinoses o corrosives.
- 4t. Que afecten béns de domini o ús públic o comunal.
- 5t. Que arruïnen el perjudicat o se'l col·loque en greu situació econòmica.»

Seixanta-set.

Es modifica l'article 264, que queda redactat com seguix:

«1. El que per qualsevol mitjà, sense autorització i de manera greu esborre, danye, deteriore, altere, suprimisca o faça inaccessibles dades, programes informàtics o documents electrònics aliens, quan el resultat produït siga greu, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys.

2. El que per qualsevol mitjà, sense estar autoritzat i de manera greu obstaculitze o interrompa el funcionament d'un sistema informàtic alié, introduint, transmetent, danyant, esborrant, deteriorant, alterant, suprimint o fent inaccessible dades informàtiques, quan el resultat produït siga greu, serà castigat, amb la pena de presó de sis mesos a tres anys.

3. S'imposaran les penes superiors en grau a les respectivament assenyalades en els dos apartats anteriors i, en tot cas, la pena de multa del tant al dècuple del perjudic ocasionat, quan en les conductes descrites concorre alguna de les circumstàncies següents:

- 1r. S'haja comés en el marc d'una organització criminal.
- 2n. Haja ocasionat danys d'especial gravetat o afectat els interessos generals.

4. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes compresos en este article, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa del doble al quàdruple del perjudic causat, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys.
- b) Multa del doble al triple del perjudic causat, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Seixanta-huit.

Es modifica el paràgraf tercer de l'article 267, que tindrà la redacció següent:

«En estos casos, el perdó de l'ofés o del seu representant legal, si és el cas, extingix l'acció penal sense perjudi del que disposa el segon paràgraf del número 5 de l'apartat 1 de l'article 130 d'este codi.»

Seixanta-nou.

S'afig un paràgraf segon a l'apartat 1 de l'article 270, que tindrà la redacció següent:

«No obstant això, en els casos de distribució al detall, ateses les característiques del culpable i la reduïda quantia del benefici econòmic, sempre que no concórrega cap de les circumstàncies de l'article següent, el jutge podrà imposar la pena de multa de tres a sis mesos o treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a seixanta dies. En els mateixos supòsits, quan el benefici no excedisca els 400 euros, es castigarà el fet com a falta de l'article 623.5.»

Setanta.

Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 274, que queden redactats com seguix:

«1. Serà castigat amb les penes de sis mesos a dos anys de presó i multa de dotze a vint-i-quatre mesos el que, amb fins industrials o comercials, sense consentiment del titular d'un dret de propietat industrial registrat d'acord amb la legislació de marques i amb coneixement del registre, reproduïska, imite, modifique o, de qualsevol altra manera, usurpe un signe distintiu idèntic o confusible amb aquell, per a distingir els mateixos o semblants productes, servicis, activitats o establiments per als quals el dret de propietat industrial es trobe registrat. Igualment, incorreran en la mateixa pena els qui importen estos productes.

2. Les mateixes penes s'imposaran a qui, sabent-ho, posseïska per a la seua comercialització o pose en el comerç, productes o servicis amb signes distintius que, d'acord amb l'apartat 1 d'este article, suposen una infracció dels drets exclusius del titular d'estos, encara que es tracte de productes importats.

No obstant això, en els casos de distribució al detall, ateses les característiques del culpable i la reduïda quantia del benefici econòmic, sempre que no concórrega cap de les circumstàncies de l'article 276, el jutge podrà imposar la pena de multa de tres a sis mesos o treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a seixanta dies. En els mateixos supòsits, quan el benefici no excedisca els 400 euros, es castigarà el fet com a falta de l'article 623.5.»

Setanta-u.

S'afig l'article 282 bis, que tindrà la redacció següent:

«Els que, com a administradors de fet o de dret d'una societat emissora de valors negociats en els mercats de valors, falsegen la informació economicofinancera continguda en els fullets d'emissió de qualssevol instruments financers o les informacions que la societat ha de publicar i difondre d'acord amb la legislació del mercat de valors sobre els seus recursos, activitats i negocis presents i futurs, amb el propòsit de captar inversors o depositants, col·locar qualsevol tipus d'actiu financer, o obtindre finançament per qualsevol mitjà, seran castigats amb la pena de presó d'un a quatre anys, sense perjudi del que disposa l'article 308 d'este codi.

En cas que s'arribe a obtindre la inversió, el depòsit, la col·locació de l'actiu o el finançament, amb perjudi per a l'inversor, depositant, adquirent dels actius financers o creditor, s'imposarà la pena en la mitat superior. Si el perjudi causat fóra de notòria gravetat, la pena a imposar serà d'un a sis anys de presó i multa de sis a dotze mesos.»

Setanta-dos.

Es modifica l'article 284, que queda redactat com següent:

«S'imposarà la pena de presó de sis mesos a dos anys o multa de dotze a vint-i-quatre mesos als que:

1r. Emprant violència, amenaça o engany, intenten alterar els preus que hagen de resultar de la lliure concurrència de productes, mercaderies, títols valors o instruments financers, servicis o qualssevol altres coses mobles o immobles que siguen objecte de contractació, sense perjudi de la pena que puga correspondre'ls per altres delictes comesos.

2n. Difonguen notícies o rumors, per si mateix o a través d'un mitjà de comunicació, sobre persones o empreses en què sabent-ho s'oferisquen dades econòmiques totalment o parcialment falses a fi d'alterar o preservar el preu de cotització d'un valor o instrument financer, obtenint per a si o per a tercer un benefici econòmic superior als 300.000 euros o causant un perjudi d'igual quantitat.

3r. Utilitzant informació privilegiada, realitzen transaccions o donen ordres d'operació susceptibles de proporcionar indicis enganyosos sobre l'oferta, la demanda o el preu de valors o instruments financers, o s'asseguren utilitzant la mateixa informació, per si mateix o en concert amb altres, una posició dominant en el mercat dels dits valors o instruments amb la finalitat de fixar els seus preus en nivells anormals o artificials.

En tot cas s'imposarà la pena d'inhabilitació d'un a dos anys per a intervindre en el mercat financer com a actor, agent o mediador o informador.»

Setanta-tres.

La secció 4a, del capítol XI, del títol XIII, del llibre II, passa a ser la secció 5a del mateix capítol, títol i llibre, i s'introdueix una secció 4a amb la rúbrica següent:

«Secció 4a. De la corrupció entre particulars.»

Setanta-quatre.

S'integra com a article únic de la secció 4a, del capítol XI, del títol XIII, del llibre II, l'article 286 bis, que queda redactat com següent:

«1. Qui per si mateix o per persona interposada prometa, oferisca o concedisca a directius, administradors, empleats o col·laboradors d'una empresa mercantil o d'una societat, associació, fundació o organització un benefici o avantatge de qualsevol naturalesa no justificats perquè li afavorisca a ell o a un tercer enfront d'altres, incomplint les seues obligacions en l'adquisició o venda de mercaderies o en la contractació de servicis professionals, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a quatre anys, inhabilitació especial per a l'exercici d'indústria o comerç per un temps d'un a sis anys i multa del tant al triple del valor del benefici o avantatge.

2. Amb les mateixes penes serà castigat el directiu, administrador, empleat o col·laborador d'una empresa mercantil, o d'una societat, associació, fundació o organització que, per si mateix o per persona interposada, reba, sol·licite o accepte un benefici o avantatge de qualsevol naturalesa no justificats a fi d'afavorir enfront

de tercers a qui li atorga o del que espera el benefici o avantatge, incomplint les seues obligacions en l'adquisició o venda de mercaderies o en la contractació de servicis professionals.

3. Els jutges i tribunals, en atenció a la quantia del benefici o al valor de l'avantatge, i la transcendència de les funcions del culpable, podran imposar la pena inferior en grau i reduir la de multa al seu prudent arbitri.

4. El que disposa este article serà aplicable, en els seus respectius casos, als directius, administradors, empleats o col·laboradors d'una entitat esportiva, siga quina siga la forma jurídica d'esta, així com als esportistes, àrbitres o jutges, respecte d'aquelles conductes que tinguen com a finalitat predeterminar o alterar de manera deliberada i fraudulenta el resultat d'una prova, trobada o competició esportiva professionals.»

Setanta-cinc.

Es modifica l'article 287, que queda redactat com següent:

«1. Per a procedir pels delictes previstos en la secció 3a d'este capítol, excepte els previstos en els articles 284 i 285, serà necessària una denúncia de la persona agreujada o dels seus representants legals. Quan aquella siga menor d'edat, incapaç o una persona desvalguda, també podrà denunciar el ministeri fiscal.

2. No serà necessària la denúncia exigida en l'apartat anterior quan la comissió del delicte afecte els interessos generals o una pluralitat de persones.»

Setanta-sis.

Es modifica l'article 288, que queda redactat com següent:

«En els supòsits previstos en els articles anteriors es disposarà la publicació de la sentència en els periòdics oficials i, si ho sol·licita el perjudicat, el jutge o tribunal podrà ordenar la seua reproducció total o parcial en qualsevol altre mitjà informatiu, a costa del condemnat.

Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes recollits en este capítol, se li imposaran les penes següents:

1. En el cas dels delictes previstos en els articles 270, 271, 273, 274, 275, 276, 283, 285 i 286:

a) Multa del doble al quàdruple del benefici obtingut o afavorit, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys.

b) Multa del doble al triple del benefici obtingut o afavorit, en la resta dels casos.

En el cas dels delictes previstos en els articles 277, 278, 279, 280, 281, 282, 282 bis i 286 bis:

a) Multa d'un a tres anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat.

b) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.

2. Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Setanta-set.

Es modifica la rúbrica del capítol XIV, del títol XIII, del llibre II, que queda redactada de la manera següent:

«CAPÍTOL XIV

De la recepció i el blanqueig de capitals»

Setanta-huit.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 301, que queda redactat com segueix:

«1. El que adquirisca, posseïska, utilitze, convertisca o transmeta béns, sabent que estos tenen el seu origen en una activitat delictiva, comesa per ell o per qualsevol tercera persona, o realitze qualsevol altre acte per a ocultar o encobrir el seu origen il·lícit, o per a ajudar la persona que haja participat en la infracció o infraccions a eludir les conseqüències legals dels seus actes, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a sis anys i multa del tant al triple del valor dels béns. En estos casos, els jutges o tribunals, atenent la gravetat del fet i les circumstàncies personals del delinqüent, podran imposar també a este la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici de la seua professió o indústria per un temps d'un a tres anys, i acordar la mesura de clausura temporal o definitiva de l'establiment o local. Si la clausura és temporal, la seua duració no podrà excedir els cinc anys.

La pena s'imposarà en la seua mitat superior quan els béns tinguen el seu origen en algun dels delictes relacionats amb el tràfic de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques descrits en els articles 368 a 372 d'este codi. En estos supòsits s'aplicaran les disposicions contingudes en l'article 374 d'este codi.

També s'imposarà la pena en la seua mitat superior quan els béns tinguen el seu origen en algun dels delictes compresos en els capítols V, VI, VII, VIII, IX i X, del títol XIX, o en algun dels delictes del capítol I, del títol XVI.»

Setanta-nou.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 302, que queda redactat com segueix:

«2. En estos casos, quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis siga responsable una persona jurídica, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.
- b) Multa de sis mesos a dos anys, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Huitanta.

Es modifica el paràgraf primer de l'apartat 1 i s'afeg un apartat 5 a l'article 305, que queden redactats com segueix:

«1. El que, per acció o omissió, defraude la hisenda pública estatal, autonòmica, foral o local, eludint el pagament de tributs, quantitats retingudes o que s'hagen degut retindre o ingressos a compte de retribucions en espècie obtenint indegudament devolucions o disfrutant beneficis fiscals de la mateixa manera, sempre que la quantia de la quota defraudada, l'import no ingressat de les retencions o ingressos a compte o de les devolucions o beneficis fiscals indegudament obtinguts o disfrutats excedisca els cent vint mil euros, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de l'esmentada quantia.

[...]

5. En els procediments pel delicte previst en este article, per a l'execució de la pena de multa i la responsabilitat civil, que comprendrà l'import del deute tributari

que l'Administració Tributària no haja pogut liquidar per prescripció o una altra causa legal en els termes que preveu la Llei General Tributària, inclosos els seus interessos de demora, els jutges i tribunals demanaran l'auxili dels servicis de l'Administració Tributària que les exigirà pel procediment administratiu de constrenyiment en els termes establits en l'esmentada llei.»

Huitanta-u.

Es modifica l'article 306, que queda redactat com següix:

«El que per acció o omissió defraude els pressupostos generals de la Unió Europea o altres administrats per esta, en quantia superior a cinquanta mil euros, eludint el pagament de quantitats que s'hagen d'ingressar, o donant als fons obtinguts una aplicació diferent d'aquella a què estiguen destinats, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de l'esmentada quantia.»

Huitanta-dos.

Es modifica el paràgraf primer de l'apartat 1 de l'article 307, que queda redactat com següix:

«1. El que, per acció o omissió, defraude la Seguretat Social eludint el pagament de les quotes d'esta i conceptes de recaptació conjunta, obtenint indegudament devolucions d'estes o disfrutant de deduccions per qualsevol concepte, així mateix, de manera indeguda, sempre que la quantia de les quotes defraudades o de les devolucions o deduccions indegudes excedisca els cent vint mil euros serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de l'esmentada quantia.

[...]»

Huitanta-tres.

Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 308, que queden redactats com següix:

«1. El que obtinga subvencions, desgravacions o ajudes de les administracions públiques de més de cent vint mil euros falsejant les condicions requerides per a la seua concessió o ocultant les que l'hagen impedit, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple del seu import.

Per a la determinació de la quantitat defraudada caldrà atindre's a l'any natural i haurà de tractar-se de subvencions obtingudes per al foment de la mateixa activitat privada subvencionable, encara que procedisquen de distintes administracions o entitats públiques.

2. Les mateixes penes s'imposaran al que, en el desenrotllament d'una activitat subvencionada amb fons de les administracions públiques amb un import que supere els cent vint mil euros, incomplisca les condicions establides alterant substancialment els fins per als qual la subvenció va ser concedida.»

Huitanta-quatre.

Es modifica l'article 309, que queda redactat com següix:

«El que obtinga indegudament fons dels pressupostos generals de la Unió Europea o d'altres administrats per esta, en quantia superior a cinquanta mil euros, falsejant les condicions requerides per a la seua concessió o ocultant les que l'hagen impedit, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de l'esmentada quantia.»

Huitanta-cinc.

S'afig l'article 310 bis, que tindrà la redacció següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes arrellegats en este títol, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa del doble al quàdruple de la quantitat defraudada o indegudament obtinguda, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys.
- b) Multa de sis mesos a un any, en els supòsits arrellegats en l'article 310.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Huitanta-sis.

Es modifica l'article 313, que queda redactat com seguix:

«El que determine o afavorisca l'emigració d'alguna persona a un altre país simulant contracte o col·locació, o usant d'un altre engany semblant, serà castigat amb la pena prevista en l'article anterior.»

Huitanta-set.

Se suprimeix l'apartat 2, es renumeren els apartats 3, 4, 5 i 6, que passen a ser 2, 3, 4 i 5, i es modifiquen els resultants apartats 2 i 4 de l'article 318 bis, que queden redactats com seguix:

«2. Els que realitzen les conductes descrites en l'apartat anterior amb ànim de lucre o emprant violència, intimidació, engany, o abusant d'una situació de superioritat o d'especial vulnerabilitat de la víctima, o posant en perill la vida, la salut o la integritat de les persones, seran castigats amb les penes en la seua mitat superior. Si la víctima és menor d'edat o incapac, seran castigats amb les penes superiors en grau a les previstes en l'apartat anterior.

4. S'imposaran les penes superiors en grau a les previstes en els apartats 1 a 3 d'este article, en els seus respectius casos, i inhabilitació especial per a professió, ofici, indústria o comerç pel temps de la condemna, quan el culpable pertanga a una organització o associació, inclús de caràcter transitori, que es dedique a la realització d'estes activitats.

Quan es tracte dels caps, administradors o encarregats de les dites organitzacions o associacions, se'ls aplicarà la pena en la seua mitat superior, que podrà elevar-se a la immediatament superior en grau.

Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes recollits en este títol, se li imposarà la pena de multa de dos a cinc anys, o la del triple al quíntuple del benefici obtingut si la quantitat resultant és més elevada.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Huitanta-huit.

Es modifica la rúbrica del títol XVI, del llibre II, que tindrà la redacció següent:

«TÍTOL XVI

Dels delictes relatius a l'ordenació del territori i l'urbanisme, la protecció del patrimoni històric i el medi ambient»

Huitanta-nou.

Es modifica la rúbrica del capítol I, del títol XVI, del llibre II, que tindrà la redacció següent:

«CAPÍTOL I

Dels delictes sobre l'ordenació del territori i l'urbanisme»

Noranté.

Es modifica l'article 319, que tindrà la redacció següent:

«1. S'imposaran les penes de presó d'un any i sis mesos a quatre anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos, llevat que el benefici obtingut pel delictes siga superior a la quantitat resultant, i en este cas, la multa serà del tant al triple de l'import del dit benefici, i inhabilitació especial per a professió o ofici per un temps d'un a quatre anys, als promotors, constructors o tècnics directors que duguen a terme obres d'urbanització, construcció o edificació no autoritzables en sòls destinats a vials, zones verdes, béns de domini públic o llocs que tinguen legalment o administrativament reconegut el seu valor paisatgístic, ecològic, artístic, històric o cultural, o pels mateixos motius hagen sigut considerats d'especial protecció.

2. S'imposarà la pena de presó d'un a tres anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos, llevat que el benefici obtingut pel delictes siga superior a la quantitat resultant, i en este cas, la multa serà del tant al triple de l'import del dit benefici, i inhabilitació especial per a professió o ofici per un temps d'un a quatre anys, als promotors, constructors o tècnics directors que duguen a terme obres d'urbanització, construcció o edificació no autoritzables en el sòl no urbanitzable.

3. En tot cas, els jutges o tribunals, motivadament, podran ordenar, a càrrec de l'autor del fet, la demolició de l'obra i la reposició al seu estat originari de la realitat física alterada, sense perjuí de les indemnitzacions gràcies a tercers de bona fe. En tot cas, es disposarà el comís dels guanys provinents del delictes siguen quines siguen les transformacions que hagen pogut experimentar.

4. En els supòsits previstos en este article, quan siga responsable una persona jurídica, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'este codi, se li imposarà la pena de multa d'un a tres anys, llevat que el benefici obtingut pel delictes siga superior a la quantitat resultant, i en este cas, la multa serà del doble al quàdruple de l'import del dit benefici.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Noranta-u.

Es modifica l'article 320, que tindrà la redacció següent:

«1. L'autoritat o el funcionari públic que, sabent la seua injustícia, haja informat favorablement sobre instruments de planejament, projectes d'urbanització, parcel·lació, reparcel·lació, construcció o edificació o la concessió de llicències contràries a les normes d'ordenació territorial o urbanística vigents, o que amb motiu d'inspeccions haja silenciado la infracció de les dites normes o que haja omés la realització d'inspeccions de caràcter obligatori serà castigat amb la pena establida en l'article 404 d'este codi i, a més, amb la de presó d'un any i sis mesos a quatre anys i la de multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

2. Amb les mateixes penes es castigarà l'autoritat o el funcionari públic que per si mateix o com a membre d'un organisme col·legiat haja resolt o votat a favor de l'aprovació dels instruments de planejament, els projectes d'urbanització, parcel·lació, reparcel·lació, construcció o edificació o la concessió de les llicències a què es referix l'apartat anterior, sabent la seua injustícia.»

Noranta-dos.

Es modifica l'article 325, que queda redactat com seguix:

«Serà castigat amb les penes de presó de dos a cinc anys, multa de huit a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici per un temps d'un a tres

anys el que, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general protectores del medi ambient, provoque o realitze directament o indirectament emissions, abocaments, radiacions, extraccions o excavacions, aterraments, sorolls, vibracions, injeccions o depòsits, en l'atmosfera, el sòl, el subsòl o les aigües terrestres, subterrànies o marítimes, incloent-hi l'alta mar, amb incidència inclús en els espais transfronterers, així com les captacions d'aigües que puguen perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals. Si el risc de greu perjudici fóra per a la salut de les persones, la pena de presó s'imposarà en la seua mitat superior.»

Noranta-tres.

Es modifica l'article 327, que queda redactat com seguix:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes recollits en els dos articles anteriors, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó superior a cinc anys.
- b) Multa d'un a tres anys, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Noranta-quatre.

Es modifica l'article 328, que queda redactat com seguix:

«1. Seran castigats amb la pena de presó de sis mesos a dos anys, multa de deu a catorze mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici per un temps d'un a dos anys els que establisquen depòsits o abocadors de rebutjos o residus sòlids o líquids que siguen tòxics o perillosos i puguen perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals o la salut de les persones.

2. Amb les mateixes penes previstes en l'apartat anterior seran castigats els qui, contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general, duguen a terme l'explotació d'instal·lacions en què es realitze una activitat perillosa o en les que s'emmagatzemen o utilitzen substàncies o preparats perillosos i que causen o puguen causar la mort o lesions greus a persones, o danys substancials a la qualitat de l'aire, la qualitat del sòl o la qualitat de les aigües, o a animals o plantes.

3. Seran castigats amb la pena de presó d'un a dos anys els que en la recollida, el transport, la valorització, l'eliminació o l'aprofitament de residus, inclosa l'omissió dels deures de vigilància sobre estos procediments, posen en greu perill la vida, integritat o la salut de les persones, o la qualitat de l'aire, del sòl o de les aigües, o a animals o plantes.

4. El que contravenint les lleis o altres disposicions de caràcter general trasllade una quantitat important de residus, tant en el cas d'un com en el de diversos trasllats que apareguen vinculats, serà castigat amb la pena de presó d'un a dos anys.

5. Quan en ocasió de les conductes previstes en els apartats anteriors es produísca, a més del risc previngut, un resultat lesiu constitutiu de delicte, siga quina siga la seua gravetat, els jutges o tribunals apreciaran tan sols la infracció més greument penada, i aplicaran la pena en la seua mitat superior.

6. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes recollits en este article, se li imposaran les penes següents:

- a) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del perjudici causat quan la quantitat resultant siga més elevada, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat.

b) Multa de sis mesos a dos anys, o del doble al triple del perjudicament causat si la quantitat resultant és més elevada, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

7. Quan en la comissió de qualsevol dels fets previstos en els apartats anteriors d'este article concórrega alguna de les circumstàncies recollides en els apartats a), b), c) o d) de l'article 326, s'imposaran les penes superiors en grau a les respectivament previstes, sense perjudicament de les que puguen correspondre d'acord amb altres preceptes d'este codi.»

Noranta-cinc.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 329, que queda redactat com segueix:

«1. L'autoritat o funcionari públic que, sabent-ho, haja informat favorablement sobre la concessió de llicències manifestament il·legals que autoritzen el funcionament de les indústries o activitats contaminants a què es referixen els articles anteriors, o que amb motiu de les seues inspeccions haja silenciado la infracció de lleis o disposicions normatives de caràcter general que les regulen, o que haja omés la realització d'inspeccions de caràcter obligatori, serà castigat amb la pena establida en l'article 404 d'este codi i, a més, amb la de presó de sis mesos a tres anys i la de multa de huit a vint-i-quatre mesos.»

Noranta-sis.

Es modifica l'article 333, que queda redactat com segueix:

«El que introduísca o allibere espècies de flora o fauna no autòctona, de manera que perjudique l'equilibri biològic, contravenint les lleis o disposicions de caràcter general protectores de les espècies de flora o fauna, serà castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o multa de huit a vint-i-quatre mesos i, en tot cas, inhabilitació especial per a professió o ofici per un temps d'un a tres anys.»

Noranta-set.

Es modifica l'apartat 1 de l'article 334, que queda redactat com segueix:

«1. El que cace o pesque espècies amenaçades, realitze activitats que n'impedisquen o en dificulten la reproducció o migració, o destruísca o altere greument el seu hàbitat, contravenint les lleis o disposicions de caràcter general protectores de les espècies de fauna silvestre, o comercie o trafique amb estes o amb les seues restes, serà castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o multa de huit a vint-i-quatre mesos i, en tot cas, la d'inhabilitació especial per a professió o ofici i inhabilitació especial per a l'exercici del dret de caçar o pescar per un temps de dos a quatre anys.»

Noranta-huit.

Es modifica l'article 336, que queda redactat com segueix:

«El que, sense estar legalment autoritzat, empre per a la caça o pesca verí, mitjans explosius o altres instruments o arts de semblant eficàcia destructiva o no selectiva per a la fauna, serà castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o multa de huit a vint-i-quatre mesos i, en tot cas, la d'inhabilitació especial per a professió o ofici i inhabilitació especial per a l'exercici del dret a caçar o pescar per un temps d'un a tres anys. Si el dany causat és de notòria importància, s'imposarà la pena de presó abans mencionada en la seua mitat superior.»

Noranta-nou.

Es modifica l'article 337, que queda redactat com segueix:

«El que per qualsevol mitjà o procediment maltracte injustificadament un animal domèstic o amansat, i li cause la mort o lesions que menyscaben greument la seua salut, serà castigat amb la pena de tres mesos a un any de presó i inhabilitació especial d'un a tres anys per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tinga relació amb els animals.»

Cent.

Es modifica l'article 339, que queda redactat com segueix:

«Els jutges o tribunals ordenaran l'adopció, a càrrec de l'autor del fet, de les mesures necessàries encaminades a restaurar l'equilibri ecològic pertorbat, així com de qualsevol altra mesura cautelar necessària per a la protecció dels béns tutelats en este títol.»

Cent u.

Es modifica l'article 343, que queda redactat com segueix:

«1. El que per mitjà de l'abocament, l'emissió o la introducció en l'aire, el sòl o les aigües d'una quantitat de materials o de radiacions ionitzants, o l'exposició per qualsevol altre mitjà a les dites radiacions pose en perill la vida, integritat, salut o béns d'una o diverses persones, serà sancionat amb la pena de presó de sis a dotze anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió o ofici per un temps de sis a deu anys. La mateixa pena s'imposarà quan per mitjà d'esta conducta es pose en perill la qualitat de l'aire, del sòl o de les aigües o a animals o plantes.

2. Quan en ocasió de la conducta descrita en l'apartat anterior es produïska, a més del risc previngut, un resultat lesiu constitutiu de delictes, siga quina siga la seua gravetat, els jutges o tribunals apreciaran tan sols la infracció més greument penada, i aplicaran la pena en la seua mitat superior.

3. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes recollits en este article, se li imposarà la pena de multa de dos a cinc anys.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent dos.

Es modifica l'article 345, que queda redactat com segueix:

«1. El que s'apodere de materials nuclears o elements radioactius, inclús sense ànim de lucre, serà sancionat amb la pena de presó d'un a cinc anys. La mateixa pena s'imposarà a qui sense la deguda autorització posseïska, trafique, facilite, tracte, transforme, utilitze, emmagatzeme, transporte o elimine materials nuclears o altres substàncies radioactives perilloses que causen o puguen causar la mort o lesions greus a persones, o danys substancials a la qualitat de l'aire, la qualitat del sòl o la qualitat de les aigües o a animals o plantes.

2. Si el fet s'executa emprant força en les coses, s'imposarà la pena en la seua mitat superior.

3. Si el fet es comet amb violència o intimidació en les persones, el culpable serà castigat amb la pena superior en grau.

4. El que sense la deguda autorització produïska estos materials o substàncies serà castigat amb la pena superior en grau.»

Cent tres.

Es modifiquen els apartats 1 i 3 de l'article 348, que queden redactats com segueix:

«1. Els que en la fabricació, manipulació, transport, tinença o comercialització d'explosius, substàncies inflamables o corrosives, tòxiques i asfixiants, o qualssevol altres matèries, aparells o artificis que puguen causar estralls, contravinguen les normes de seguretat establides, i posen en perill concret la vida, la integritat física o la salut de les persones, o el medi ambient, seran castigats amb la pena de presó de sis mesos a tres anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic, professió o ofici per un temps de sis a dotze anys. Les mateixes penes s'imposaran a qui, de forma il·legal, produïska, importe, exporte, comercialitze o utilitze substàncies destructores de l'ozó.

3. En els supòsits recollits en els apartats anteriors, quan dels fets siga responsable una persona jurídica, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'este codi, se li imposarà la pena de multa d'un a tres anys, llevat que, acreditat el perjudici produït, el seu import siga major, i en este cas, la multa serà del doble al quàdruple de l'import del dit perjudici.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

Les penes establides en els apartats anteriors s'imposaran en la seua mitat superior quan es tracte dels directors, administradors o encarregats de la societat, empresa, organització o explotació.»

Cent quatre.

Es modifica l'article 368, que queda redactat com segueix:

«Els que executen actes de cultiu, elaboració o tràfic, o d'una altra manera promoguen, afavorisquen o faciliten el consum il·legal de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques, o les posseïsquen amb aquells fins, seran castigats amb les penes de presó de tres a sis anys i multa del tant al triple del valor de la droga objecte del delictes si es tracta de substàncies o productes que causen greu dany a la salut, i de presó d'un a tres anys i multa del tant al doble en els altres casos.

No obstant el que disposa el paràgraf anterior, els tribunals podran imposar la pena inferior en grau a les assenyalades en atenció a l'escassa entitat del fet i a les circumstàncies personals del culpable. No es podrà fer ús d'esta facultat si concorre alguna de les circumstàncies a què fan referència els articles 369 bis i 370.»

Cent cinc.

Se suprimixen les circumstàncies 2a i 10a de l'apartat 1, i passen les restants 3a, 4a, 5a, 6a, 7a, 8a i 9a a ser les 2a, 3a, 4a, 5a, 6a, 7a i 8a, i se suprimix l'apartat 2 de l'article 369.

Cent sis.

S'afig l'article 369 bis amb el contingut següent:

«Quan els fets descrits en l'article 368 s'hagen realitzat pels qui pertanguen a una organització delictiva, s'imposaran les penes de presó de nou a dotze anys i multa del tant al quàdruple del valor de la droga si es tracta de substàncies i productes que causen greu dany a la salut, i de presó de quatre anys i sis mesos a deu anys i la mateixa multa en els altres casos.

Als caps, encarregats o administradors de l'organització se'ls imposaran les penes superiors en grau a les assenyalades en el paràgraf primer.

Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes recollits en els dos articles anteriors, se li imposaran les penes següents:

a) Multa de dos a cinc anys, o del triple al quintuple del valor de la droga quan la quantitat resultant siga més elevada, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del valor de la droga quan la quantitat resultant siga més elevada, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys no inclosa en l'anterior incís.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent set.

Es modifica l'ordinal 2n i el paràgraf segon de l'ordinal 3r de l'article 370, que queden redactats com segueix:

«2n. Es tracte dels caps, administradors o encarregats de les organitzacions a què es referix la circumstància 2a de l'apartat 1 de l'article 369.

3r. [...]

Es consideren d'extrema gravetat els casos en què la quantitat de les substàncies a què es referix l'article 368 excedisca notablement la considerada com de notòria importància, o s'hagen utilitzat barcos, embarcacions o aeronaus com a mitjà de transport específic, o s'hagen dut a terme les conductes indicades que simulen operacions de comerç internacional entre empreses, o es tracte de xarxes internacionals dedicades a este tipus d'activitats, o quan concórreguen tres o més de les circumstàncies previstes en l'article 369.1.

[...]»

Cent huit.

Es modifica l'article 379, que tindrà la redacció següent:

«1. Qui conduísca un vehicle de motor o un ciclomotor a velocitat superior de seixanta quilòmetres per hora en via urbana o de huitanta quilòmetres per hora en via interurbana a la permesa reglamentàriament, serà castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o amb la de multa de sis a dotze mesos o amb la de treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a noranta dies, i, en tot cas, amb la de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors per un temps superior a un i fins a quatre anys.

2. Amb les mateixes penes serà castigat el que conduísca un vehicle de motor o ciclomotor sota la influència de drogues tòxiques, estupefaents, substàncies psicotròpiques o de begudes alcohòliques. En tot cas, serà condemnat amb les dites penes qui conduísca amb una taxa d'alcohol en aire expirat superior a 0,60 mil·ligrams per litre o amb una taxa d'alcohol en sang superior a 1,2 grams per litre.»

Cent nou.

Se suprimeix l'apartat 3 de l'article 381.

Cent deu.

Es modifica l'article 384, que queda redactat com segueix:

«Qui conduísca un vehicle de motor o ciclomotor en els casos de pèrdua de vigència del permís o llicència per pèrdua total dels punts assignats legalment, serà

castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o amb la de multa de dotze a vint-i-quatre mesos o amb la de treballs en benefici de la comunitat de trenta-un a noranta dies.

La mateixa pena s'imposarà a qui realitze la conducció després d'haver sigut privat cautelarment o definitivament del permís o la llicència per decisió judicial i a qui conduísca un vehicle de motor o ciclomotor sense haver obtingut mai permís o llicència de conducció.»

Cent onze.

S'afeg un nou article 385 bis, que queda redactat com segueix:

«El vehicle de motor o ciclomotor utilitzat en els fets previstos en este capítol es considerarà instrument del delicte als efectes dels articles 127 i 128.»

Cent dotze.

S'afeg un nou article 385 ter, amb la redacció següent:

«En els delictes previstos en els articles 379, 383, 384 i 385, el jutge o tribunal, raonant-ho en sentència, podrà rebaixar en un grau la pena de presó en atenció a la menor entitat del risc causat i a les altres circumstàncies del fet.»

Cent tretze.

Es modifica l'article 387, que queda redactat com segueix:

«Als efectes de l'article anterior, es considera moneda la metàl·lica i el paper moneda de curs legal. S'equipararan a la moneda nacional les d'altres països de la Unió Europea i les estrangeres.»

Cent catorze.

Es modifica l'article 392, que queda redactat com segueix:

«1. El particular que cometa en document públic, oficial o mercantil, alguna de les falsedats descrites en els tres primers números de l'apartat 1 de l'article 390 serà castigat amb les penes de presó de sis mesos a tres anys i multa de sis a dotze mesos.

2. Les mateixes penes s'imposaran a qui, sense haver intervingut en la falsificació, trafique de qualsevol manera amb un document d'identitat fals. S'imposarà la pena de presó de sis mesos a un any i multa de tres a sis mesos a qui faça ús, sabent-ho, d'un document d'identitat fals.

Esta disposició és aplicable, encara que el document d'identitat fals aparega com a pertanyent a un altre Estat de la Unió Europea o a un tercer Estat o haja sigut falsificat o adquirit en un altre Estat de la Unió Europea o en un tercer Estat si és utilitzat o es trafica amb este a Espanya.»

Cent quinze.

Es modifica l'article 399, que queda redactat com segueix:

«1. El particular que falsifique una certificació de les designades en els articles anteriors serà castigat amb la pena de multa de tres a sis mesos.

2. La mateixa pena s'imposarà a qui faça ús, sabent-ho, de la certificació, així com a qui, sense haver intervingut en la seua falsificació, trafique amb esta de qualsevol manera.

3. Esta disposició és aplicable, encara que el certificat aparega com a pertanyent a un altre Estat de la Unió Europea o a un tercer Estat o haja sigut

falsificat o adquirit en un altre Estat de la Unió Europea o en un tercer Estat si és utilitzat a Espanya.»

Cent setze.

S'afeg la secció 4a, del capítol II, del títol XVIII, del llibre II, que comprendrà l'article 399 bis i tindrà la rúbrica següent:

«De la falsificació de targetes de crèdit i dèbit i xecs de viatge»

Cent dèssset.

S'afeg l'article 399 bis, que queda redactat com següent:

«1. Qui altere, copie, reproduïska o de qualsevol altre manera falsifique targetes de crèdit o dèbit o xecs de viatge serà castigat amb la pena de presó de quatre a huit anys. S'imposarà la pena en la seua mitat superior quan els efectes falsificats afecten una generalitat de persones o quan els fets es cometen en el marc d'una organització criminal dedicada a estes activitats.

Quan d'acord amb el que establix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels anteriors delictes, se li imposarà la pena de multa de dos a cinc anys.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes recollides en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

2. La tinença de targetes de crèdit o dèbit o xecs de viatge falsificats destinats a la distribució o tràfic serà castigada amb la pena assenyalada a la falsificació.

3. Qui sense haver intervingut en la falsificació use, en perjudi d'un altre i sabent la falsedat, targetes de crèdit o dèbit o xecs de viatge falsificats serà castigat amb la pena de presó de dos a cinc anys.»

Cent díhuit.

S'afeg l'article 400 bis, que tindrà la redacció següent:

«En els supòsits descrits en els articles 392, 393, 394, 396 i 399 d'este codi també s'entendrà per ús de document, despatx, certificació o document d'identitat falsos l'ús dels corresponents documents, despatxos, certificacions o documents d'identitat autèntics realitzat per qui no estiga legitimat per a això.»

L'addició d'este article implica que la rúbrica del corresponent capítol III, en què s'integra, passe a ser «Disposicions generals».

Cent dènou.

Es modifica l'article 419, que tindrà la redacció següent:

«L'autoritat o funcionari públic que, en profit propi o d'un tercer, reba o sol·licite, per si mateix o per persona interposada, do, favor o retribució de qualsevol classe o accepte oferiment o promesa per a realitzar en l'exercici del seu càrrec un acte contrari als deures inherents a este o per a no realitzar o retardar injustificadament el que haja de practicar, incórrega en la pena de presó de tres a sis anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de set a dotze anys, sense perjudi de la pena corresponent a l'acte realitzat, omés o retardat quant a la retribució o promesa, si és constitutiu de delictes.»

Cent vint.

Es modifica l'article 420, que tindrà la redacció següent:

«L'autoritat o funcionari públic que, en profit propi o d'un tercer, reba o sol·licite, per si mateix o per persona interposada, do, favor o retribució de qualsevol classe o

accepte oferiment o promesa per a realitzar un acte propi del seu càrrec, incorrerà en la pena de presó de dos a quatre anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de tres a set anys.»

Cent vint-i-u.

Es modifica l'article 421, que tindrà la redacció següent:

«Les penes assenyalades en els articles precedents s'imposaran també quan el do, favor o retribució es reba o sol·licite per l'autoritat o funcionari públic, en els seus respectius casos, com a recompensa per la conducta descrita en els dits articles.»

Cent vint-i-dos.

Es modifica l'article 422, que tindrà la redacció següent:

«L'autoritat o funcionari públic que, en profit propi o d'un tercer, admeta, per si mateix o per persona interposada, do o regal que li siguen oferits en consideració a càrrec seu o funció, incorrerà en la pena de presó de sis mesos a un any i suspensió d'ocupació i càrrec públic d'un a tres anys.»

Cent vint-i-tres.

Es modifica l'article 423, que tindrà la redacció següent:

«El que disposen els articles precedents serà igualment aplicable als jurats, àrbitres, pèrits, administradors o interventors designats judicialment, o a qualssevol persones que participen en l'exercici de la funció pública.»

Cent vint-i-quatre.

Es modifica l'article 424, que tindrà la redacció següent:

«1. El particular que oferisca o entregue un do o retribució de qualsevol altra classe a una autoritat, funcionari públic o persona que participe en l'exercici de la funció pública perquè realitze un acte contrari als deures inherents al seu càrrec o un acte propi del seu càrrec, perquè no realitze o retarde el que hauria de practicar, o en consideració al seu càrrec o funció, serà castigat, en els casos respectius, amb les mateixes penes de presó i multa que l'autoritat, funcionari o persona corrompuda.

2. Quan un particular entregue el do o la retribució atenent la sol·licitud de l'autoritat, funcionari públic o persona que participe en l'exercici de la funció pública, se li imposaran les mateixes penes de presó i multa que els corresponguen a ells.

3. Si l'actuació aconseguida o pretesa de l'autoritat o funcionari té relació amb un procediment de contractació, de subvencions o de subhastes convocats per les administracions o ens públics, s'imposarà al particular i, si és el cas, a la societat, associació o organització que represente la pena d'inhabilitació per a obtenir subvencions i ajudes públiques, per a contractar amb ens, organismes o entitats que formen part del sector públic i per a gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social per un temps de tres a set anys.»

Cent vint-i-cinc.

Es modifica l'article 425, que tindrà la redacció següent:

«Quan el suborn siga en una causa criminal a favor del reu per part del seu cònjuge o una altra persona a qui es trobe lligat de forma estable per anàloga relació d'afectivitat, o d'algun ascendent, descendent o germà per naturalesa, per adopció

o afins en els mateixos graus, s'imposarà al subornador la pena de presó de sis mesos a un any.»

Cent vint-i-sis.

Es modifica l'article 426, que tindrà la redacció següent:

«Quedarà exempt de pena pel delictes de suborn el particular que, havent accedit ocasionalment a la sol·licitud de do o una altra retribució realitzada per autoritat o funcionari públic, denuncie el fet a l'autoritat que tinga el deure d'investigar-lo abans de l'obertura del procediment, sempre que no hagen transcorregut més de dos mesos des de la data dels fets.»

Cent vint-i-set.

Es modifica l'article 427, que tindrà la redacció següent:

«1. El que disposen els articles precedents serà també aplicable quan els fets siguen imputats als funcionaris de la Unió Europea o als funcionaris nacionals d'un altre Estat membre de la Unió o els afecten.

A estos efectes s'entendrà que és funcionari de la Unió Europea:

1r. Tota persona que tinga la condició de funcionari o d'agent contractat en el sentit de l'Estatut dels funcionaris de les Comunitats Europees o del règim aplicable a altres agents de la Unió Europea;

2n. Tota persona posada a disposició de la Unió Europea pels estats membres o per qualsevol organisme públic o privat que hi exercisca funcions equivalents a les que exercixen els funcionaris o altres agents de la Unió Europea;

3r. Els membres d'organismes creats de conformitat amb els tractats constitutius de les Comunitats Europees, així com el personal d'estos organismes, en la mesura que l'Estatut dels funcionaris de les Comunitats Europees o el règim aplicable a altres agents de la Unió Europea no els siga aplicable.

Així mateix, s'entendrà per funcionari nacional d'un altre Estat membre de la Unió el que tinga esta condició als fins de l'aplicació del dret penal del dit Estat membre.

2. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica siga responsable dels delictes arrellegats en este capítol, se li imposaran les penes següents:

a) Multa de dos a cinc anys, o del triple al quíntuple del benefici obtingut quan la quantitat resultant siga més elevada, si el delictes comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del benefici obtingut quan la quantitat resultant siga més elevada, si el delictes comés per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat no inclosa en l'anterior incís.

c) Multa de sis mesos a dos anys, o del doble al triple del benefici obtingut si la quantitat resultant és més elevada, en la resta dels casos.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arrellegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent vint-i-huit.

Es modifica l'article 428, que queda redactat com seguix:

«El funcionari públic o autoritat que influísca en un altre funcionari públic o autoritat prevalent-se de l'exercici de les facultats del seu càrrec o de qualsevol altra situació derivada de la seua relació personal o jeràrquica amb este o amb un altre

funcionari o autoritat per a aconseguir una resolució que li pugua generar directament o indirectament un benefici econòmic per a si o per a un tercer, incorrerà en les penes de presó de sis mesos a dos anys, multa del doble del benefici perseguit o obtingut i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de tres a sis anys. Si obté el benefici perseguit, estes penes s'imposaran en la seua mitat superior.»

Cent vint-i-nou.

Es modifica l'article 429, que queda redactat com seguix:

«El particular que influísca en un funcionari públic o autoritat prevalent-se de qualsevol situació derivada de la seua relació personal amb este o amb un altre funcionari públic o autoritat per a aconseguir una resolució que li pugua generar directament o indirectament un benefici econòmic per a si o per a un tercer, serà castigat amb les penes de presó de sis mesos a dos anys i multa del doble del benefici perseguit o obtingut. Si obté el benefici perseguit, estes penes s'imposaran en la seua mitat superior.»

Cent trenta.

Es modifica el paràgraf segon i s'afeg un paràgraf tercer a l'article 430, que queden redactats com seguix:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'este codi una persona jurídica siga responsable dels delictes arreplegats en este capítol, se li imposarà la pena de multa de sis mesos a dos anys.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arreplegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent trenta-u.

Es modifica l'article 436, que queda redactat com seguix:

«L'autoritat o funcionari públic que, intervenint per raó del seu càrrec en qualsevol dels actes de les modalitats de contractació pública o en liquidacions d'efectes o havers públics, es concerte amb els interessats o use qualsevol altre artificio per a defraudar qualsevol ens públic, incorrerà en les penes de presó d'un a tres anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de sis a deu anys. Al particular que s'haja concertat amb l'autoritat o funcionari públic se li imposarà la mateixa pena de presó que a estos, així com la d'inhabilitació per a obtindre subvencions i ajudes públiques, per a contractar amb ens, organismes o entitats que formen part del sector públic i per a gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social per un temps de dos a cinc anys.»

Cent trenta-dos.

Es modifica l'article 439, que queda redactat com seguix:

«L'autoritat o funcionari públic que, havent d'intervindre per raó del seu càrrec en qualsevol classe de contracte, assumpte, operació o activitat, s'aprofite d'esta circumstància per a forçar o facilitar-se qualsevol forma de participació, directa o per persona interposada, en tals negocis o actuacions, incorrerà en la pena de presó de sis mesos a dos anys, multa de dotze a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps d'un a quatre anys.»

Cent trenta-tres.

Es modifica l'article 445, que tindrà la redacció següent:

«1. Els que per mitjà de l'oferiment, promesa o concessió de qualsevol benefici indegut, pecuniari o d'una altra classe, corrompen o intenten corrompre, per si

mateix o per persona interposada, els funcionaris públics estrangers o d'organitzacions internacionals, en benefici d'estos o d'un tercer, o atenguen les seues sol·licituds respecte d'això, a fi que actuen o s'abstinguen d'actuar en relació amb l'exercici de funcions públiques per a aconseguir o conservar un contracte o un altre benefici irregular en la realització d'activitats econòmiques internacionals, seran castigats amb les penes de presó de dos a sis anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos, llevat que el benefici obtingut siga superior a la quantitat resultant, cas en què la multa serà del doble de la quantitat del benefici.

A més de les penes assenyalades, s'imposarà al responsable la pena de prohibició de contractar amb el sector públic, així com la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals i de la Seguretat Social, i la prohibició d'intervindre en transaccions comercials de transcendència pública per un període de set a dotze anys.

Les penes previstes en els paràgrafs anteriors s'imposaran en la seua mitat superior si l'objecte del negoci versa sobre béns o servicis humanitaris o qualssevol altres de primera necessitat.

2. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'este codi una persona jurídica siga responsable d'este delictes, se li imposarà la pena de multa de dos a cinc anys, o la del triple al quintuple del benefici obtingut si la quantitat resultant és més elevada.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arrellegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.

3. Als efectes d'este article s'entén per funcionari públic estranger:

- a) Qualsevol persona que tinga un càrrec legislatiu, administratiu o judicial d'un país estranger, tant per nomenament com per elecció.
- b) Qualsevol persona que exercisca una funció pública per a un país estranger, inclòs un organisme públic o una empresa pública.
- c) Qualsevol funcionari o agent d'una organització internacional pública.»

Cent trenta-quatre.

Es modifica la lletra a) de l'ordinal 3r de l'article 451, que queda redactada com següent:

«a) Que el fet encobert siga constitutiu de traïció, homicidi del rei, de qualsevol dels seus ascendents o descendents, de la reina consort o del consort de la reina, del regent o d'algun membre de la regència, o del príncep hereu de la corona, genocidi, delictes de lesa humanitat, delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat, rebel·lió, terrorisme, homicidi, pirateria, tràfic de sers humans o tràfic il·legal d'òrgans.»

Cent trenta-cinc.

Es modifica l'apartat 2 de l'article 468, que queda redactat com següent:

«2. S'imposarà en tot cas la pena de presó de sis mesos a un any als que trenquen una pena de les previstes en l'article 48 d'este codi o una mesura cautelar o de seguretat de la mateixa naturalesa imposada en processos criminals en què l'ofés siga alguna de les persones a qui es referix l'article 173.2, així com als que trenquen la mesura de llibertat vigilada.»

Cent trenta-sis.

Se suprimeix l'ordinal 2n de l'article 515.

Cent trenta-set.

Se suprimeix l'article 516.

Cent trenta-huit.

Es modifica la rúbrica del capítol V del títol XXII del llibre II, que queda redactada com següent:

«De la tinença, tràfic i depòsit d'armes, municions o explosius»

Cent trenta-nou.

Se suprimixen les rúbriques de les seccions primera i segona del capítol V del títol XXII del llibre II, es mantenen en este capítol els articles 563 a 570 i els restants passen a integrar el nou capítol VII.

Cent quaranta.

Es modifiquen els ordinals 1r i 3r de l'apartat 1 i l'apartat 2 de l'article 566, que queden redactats com següent:

«1. Els que fabriquen, comercialitzen o establisquen depòsits d'armes o municions no autoritzats per les lleis o l'autoritat competent seran castigats:

1r. Si es tracta d'armes o municions de guerra o d'armes químiques o biològiques o de mines antipersones o municions de dispersió, amb la pena de presó de cinc a deu anys els promotors i organitzadors, i amb la de presó de tres a cinc anys els que hagen cooperat a la seua formació.

2n. [...]

3r. Amb les mateixes penes serà castigat, en els seus respectius casos, el tràfic d'armes o municions de guerra o de defensa, o d'armes químiques o biològiques o de mines antipersones o municions de dispersió.

2. Les penes previstes en el punt 1r de l'apartat anterior s'imposaran als que desenrotllen o utilitzen armes químiques o biològiques o mines antipersones o municions de dispersió, o inicien preparatius militars per a utilitzar-les o no les destrueixen amb infracció dels tractats o convenis internacionals en què Espanya siga part.»

Cent quaranta-u.

Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 567, que queden redactats com següent:

«1. Es considera depòsit d'armes de guerra la fabricació, la comercialització o la tinença de qualsevol d'estes armes, amb independència del model o classe, encara que es troben en peces desmuntades. Es considera depòsit d'armes químiques o biològiques o de mines antipersones o de municions de dispersió la fabricació, la comercialització o la tinença d'estes.

El depòsit d'armes, en el seu vessant de comercialització, comprén tant l'adquisició com l'alienació.

2. Es consideren armes de guerra les determinades com a tals en les disposicions reguladores de la defensa nacional. Es consideren armes químiques o biològiques, mines antipersones o municions de dispersió les determinades com a tals en els tractats o convenis internacionals en què Espanya siga part.

S'entén per desenrotllament d'armes químiques o biològiques, mines antipersones o municions de dispersió qualsevol activitat consistent en la investigació o estudi de caràcter científic o tècnic encaminada a crear una nova arma química o biològica, mina antipersona o munició de dispersió o modificar-ne una de preexistent.»

Cent quaranta-dos.

S'afeg un capítol VI al títol XXII del llibre II, que comprendrà els articles 570 bis, 570 ter i 570 quater, i tindrà la rúbrica següent:

«De les organitzacions i grups criminals»

Cent quaranta-tres.

S'afig l'article 570 bis, que queda redactat com seguix:

«1. Els que promoguen, constituïsquen, organitzen, coordinen o dirigisquen una organització criminal seran castigats amb la pena de presó de quatre a huit anys si aquella té com a finalitat o objecte la comissió de delictes greus, i amb la pena de presó de tres a sis anys en els altres casos; i els que participen activament en l'organització, en formen part o hi cooperaren econòmicament o de qualsevol altra manera seran castigats amb les penes de presó de dos a cinc anys si té com a fi la comissió de delictes greus, i amb la pena de presó d'un a tres anys en els altres casos.

Als efectes d'este codi s'entén per organització criminal l'agrupació formada per més de dos persones amb caràcter estable o per un temps indefinit, que de manera concertada i coordinada es repartisquen diverses tasques o funcions a fi de cometre delictes, així com de dur a terme la perpetració reiterada de faltes.

2. Les penes previstes en el número anterior s'imposaran en la seua mitat superior quan l'organització:

- a) Estiga formada per un elevat nombre de persones.
- b) Dispose d'armes o instruments perillosos.
- c) Dispose de mitjans tecnològics avançats de comunicació o transport que per les seues característiques resulten especialment aptes per a facilitar l'execució dels delictes o la impunitat dels culpables.

Si concorren dos o més d'estes circumstàncies s'imposaran les penes superiors en grau.

3. S'imposaran en la seua mitat superior les penes respectivament previstes en este article si els delictes són contra la vida o la integritat de les persones, la llibertat, la llibertat i indemnitat sexuals o el tràfic de sers humans.»

Cent quaranta-quatre.

S'afig l'article 570 ter, que queda redactat com seguix:

«1. Els que constituïsquen, financen o integren un grup criminal seran castigats:

a) Si la finalitat del grup és cometre delictes dels mencionats en l'apartat 3 de l'article anterior, amb la pena de dos a quatre anys de presó si es tracta d'un o més delictes greus i amb la d'un a tres anys de presó si es tracta de delictes menys greus.

b) Amb la pena de sis mesos a dos anys de presó si la finalitat del grup és cometre qualsevol altre delictes greu.

c) Amb la pena de tres mesos a un any de presó quan es tracte de cometre un o més delictes menys greus no inclosos en l'apartat a) o de la perpetració reiterada de faltes; en este últim cas s'haurà d'imposar la pena en la seua mitat inferior, llevat que la finalitat del grup siga la perpetració reiterada de la falta prevista en el número 1 de l'article 623, i en este cas podrà imposar-se la pena en tota la seua extensió.

Als efectes d'este codi s'entén per grup criminal la unió de més de dos persones que, sense reunir alguna o algunes de les característiques de l'organització criminal definida en l'article anterior, tinga com a finalitat o per objecte la perpetració concertada de delictes o la comissió concertada i reiterada de faltes.

2. Les penes previstes en el número anterior s'imposaran en la seua mitat superior quan el grup:

- a) Estiga format per un elevat nombre de persones.
- b) Dispose d'armes o instruments perillosos.

c) Dispose de mitjans tecnològics avançats de comunicació o transport que per les seues característiques resulten especialment aptes per a facilitar l'execució dels delictes o la impunitat dels culpables.

Si concorren dos o més d'estes circumstàncies s'imposaran les penes superiors en grau.»

Cent quaranta-cinc.

S'afig l'article 570 quater, que queda redactat com seguix:

«1. Els jutges o tribunals, en els supòsits previstos en este capítol, acordaran la dissolució de l'organització o grup i, si és el cas, qualsevol altra de les conseqüències de l'article 31 bis d'este codi.

2. Així mateix s'imposarà als responsables de les conductes descrites en els dos articles anteriors, a més de les penes que s'hi preveuen, la d'inhabilitació especial per a totes aquelles activitats econòmiques o negocis jurídics relacionats amb l'activitat de l'organització o grup criminal o amb la seua actuació dins d'estos, per un temps superior entre sis i vint anys al de la duració de la pena de privació de llibertat imposada si és el cas, atenent proporcionalment la gravetat del delicte, el nombre de delictes comesos i les circumstàncies que concórreguen en el delinqüent.

En tot cas, quan les conductes previstes en els dits articles estiguen compreses en un altre precepte d'este codi, serà aplicable el que disposa la regla 4a de l'article 8.

3. Les disposicions d'este capítol seran aplicables a tota organització o grup criminal que duga a terme qualsevol acte penalment rellevant a Espanya, encara que s'hagen constituït, estiguen assentats o desenrotllen la seua activitat a l'estranger.

4. Els jutges o tribunals, raonant-ho en la sentència, podran imposar al responsable de qualsevol dels delictes previstos en este capítol la pena inferior en un o dos graus, sempre que el subjecte haja abandonat de forma voluntària les seues activitats delictives i haja col·laborat activament amb les autoritats o els seus agents, bé per a obtindre proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables o per a impedir l'actuació o el desenrotllament de les organitzacions o grups a què haja pertangut, bé per a evitar la perpetració d'un delicte de què es tracte de cometre dins o a través d'estes organitzacions o grups.»

Cent quaranta-sis.

Es crea un capítol VII en el títol XXII del llibre II, que comprendrà els articles 571 a 580 i tindrà la rúbrica següent:

«De les organitzacions i grups terroristes i dels delictes de terrorisme»

Cent quaranta-set.

Es crea la secció 1a del capítol VII del títol XXII del llibre II, que comprendrà l'article 571 i tindrà la rúbrica següent:

«De les organitzacions i grups terroristes»

Cent quaranta-huit.

Es modifica l'article 571, que queda redactat com seguix:

«1. Els que promoguen, constituïsquen, organitzen o dirigisquen una organització o grup terrorista seran castigats amb les penes de presó de huit a

catorze anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de huit a quinze anys.

2. Els que participen activament en l'organització o grup, o en formen part, seran castigats amb les penes de presó de sis a dotze anys i inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de sis a catorze.

3. Als efectes d'este codi, es consideraran organitzacions o grups terroristes aquelles agrupacions que, reunint les característiques respectivament establides en el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 570 bis) i en el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 570 ter, tinguen com a finalitat o per objecte subvertir l'orde constitucional o alterar greument la pau pública per mitjà de la perpetració de qualsevol dels delictes previstos en la secció següent.»

Cent quaranta-nou.

Es crea la secció 2a del capítol VII del títol XXII del llibre II, que comprendrà els articles 572 a 580, i tindrà la rúbrica següent:

«Dels delictes de terrorisme»

Cent cinquanta.

Es modifica l'article 572, que queda redactat com següent:

«1. Els que pertanyent, actuant al servici o col·laborant amb organitzacions o grups terroristes cometen els delictes d'estralls o d'incendis tipificats en els articles 346 i 351, respectivament, seran castigats amb la pena de presó de quinze a vint anys, sense perjuí de la pena que els corresponga si es produïx lesió per a la vida, integritat física o salut de les persones.

2. Els que pertanyent, actuant al servici o col·laborant amb les organitzacions o grups terroristes atempten contra les persones, incorreran:

1r. En la pena de presó de vint a trenta anys si causen la mort d'una persona.

2n. En la pena de presó de quinze a vint anys si causen lesions de les previstes en els articles 149 i 150 o segresten una persona.

3r. En la pena de presó de deu a quinze anys si causen qualsevol altra lesió o detenen il·legalment, amenacen o coaccionen una persona.

3. Si els fets es realitzen contra les persones mencionades en l'apartat 2 de l'article 551 o contra membres de les Forces Armades, de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, policies de les comunitats autònomes o dels ens locals, s'imposarà la pena en la seua mitat superior.»

Cent cinquanta-u.

Es modifica l'article 574, que queda redactat com següent:

«Els que pertanyent, actuant al servici o col·laborant amb organitzacions o grups terroristes, cometen qualsevol altra infracció amb alguna de les finalitats expressades en l'apartat 3 de l'article 571, seran castigats amb la pena assenyalada al delictes o falta executats en la seua mitat superior.»

Cent cinquanta-dos.

Es modifica l'article 576, que queda redactat com següent:

«1. Serà castigat amb les penes de presó de cinc a deu anys i multa de díhuit a vint-i-quatre mesos el que duga a terme, demane o facilite qualsevol acte de col·laboració amb les activitats o les finalitats d'una organització o grup terrorista.

2. Són actes de col·laboració la informació o vigilància de persones, béns o instal·lacions; la construcció, el condicionament, la cessió o la utilització d'allotjaments o depòsits; l'ocultació o trasllat de persones vinculades a organitzacions o grups terroristes; l'organització de pràctiques d'entrenament o l'assistència a estes, i, en general, qualsevol altra forma equivalent de cooperació, ajuda o mediació, econòmica o d'un altre gènere, amb les activitats de les esmentades organitzacions o grups terroristes.

Quan la informació o vigilància de persones mencionada en el paràgraf anterior pose en perill la vida, la integritat física, la llibertat o el patrimoni d'estes, s'imposarà la pena prevista en l'apartat 1 en la seua mitat superior. Si arriba a executar-se el risc previngut, es castigarà el fet com a coautoria o complicitat, segons els casos.

3. Les mateixes penes previstes en el número 1 d'este article s'imposaran als que duguen a terme qualsevol activitat de captació, adoctrinament, ensinistrament o formació, dirigida a la incorporació d'altres a una organització o grup terrorista o a la perpetració de qualsevol dels delictes previstos en este capítol.»

Cent cinquanta-tres.

S'afeg l'article 576 bis, que queda redactat com seguix:

«1. El que per qualsevol mitjà, directament o indirectament, proveïsca o recol·lecte fons amb la intenció que s'utilitzem, o sabent que seran utilitzats, en tot o en part, per a cometre qualsevol dels delictes compresos en este capítol o per a fer-los arribar a una organització o grup terroristes, serà castigat amb penes de presó de cinc a deu anys i multa de díhuit a vint-i-quatre mesos.

Si els fons arriben a ser utilitzats per a l'execució d'actes terroristes concrets, el fet es castigarà com a coautoria o complicitat, segons els casos, sempre que li corresponga una pena major.

2. El que estant específicament subjecte per la llei a col·laborar amb l'autoritat en la prevenció de les activitats de finançament del terrorisme done lloc, per imprudència greu en el compliment de les dites obligacions, que no siga detectada o impedida qualsevol de les conductes descrites en l'apartat primer d'este article, serà castigat amb la pena inferior en un o dos graus a la que hi està prevista.

3. Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis d'este codi una persona jurídica siga responsable dels delictes arreplegats en este article, se li imposaran les penes següents:

a) Multa de dos a cinc anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.

b) Multa d'un a tres anys, si el delicte comés per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat no inclosa en l'anterior incís.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis d'este codi, els jutges i tribunals podran així mateix imposar les penes arreplegades en les lletres b) a g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Cent cinquanta-quatre.

Es modifica l'article 579, que queda redactat com seguix:

«1. La provocació, la conspiració i la proposició per a cometre els delictes previstos en els articles 571 a 578 es castigaran amb la pena inferior en un o dos graus a la que corresponga, respectivament, als fets previstos en els articles anteriors.

Quan no quede compresa en el paràgraf anterior o en un altre precepte d'este codi que estableisca una pena superior, la distribució o difusió pública per qualsevol mitjà de missatges o consignes dirigits a provocar, encoratjar o afavorir la perpetració de qualsevol dels delictes previstos en este capítol, que genere o incremente el risc

de la seua efectiva comissió, serà castigada amb la pena de sis mesos a dos anys de presó.

2. Els responsables dels delictes previstos en este capítol, sense perjudici de les penes que corresponguen d'acord amb els articles precedents, seran també castigats amb la pena d'inhabilitació absoluta per un temps superior entre sis i vint anys al de la duració de la pena de privació de llibertat imposada si és el cas en la sentència, atenent proporcionalment la gravetat del delicte, el nombre de delictes comesos i les circumstàncies que concórreguen en el delinqüent.

3. Als condemnats a pena greu privativa de llibertat per un o més delictes compresos en este capítol se'ls imposarà a més la mesura de llibertat vigilada de cinc a deu anys, i d'un a cinc anys si la pena privativa de llibertat és menys greu. No obstant això, quan es tracte d'un sol delicte que no siga greu comés per un delinqüent primari, el tribunal podrà imposar o no la mesura de llibertat vigilada en atenció a la menor perillositat de l'autor.

4. En els delictes previstos en esta secció, els jutges i tribunals, raonant-ho en sentència, podran imposar la pena inferior en un o dos graus a l'assenyalada per la llei per al delicte de què es tracte, quan el subjecte haja abandonat voluntàriament les seues activitats delictives i es presente a les autoritats confessant els fets en què haja participat, i a més col·labore activament amb estes per a impedir la producció del delicte o coadjuve eficaçment a l'obtenció de proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables o per a impedir l'actuació o el desenrotllament d'organitzacions o grups terroristes a què haja pertangut o amb els quals haja col·laborat.»

Cent cinquanta-cinc.

Es modifica l'incís inicial de l'apartat 1 de l'article 607, que queda redactat com seguix:

«1. Els que, amb propòsit de destruir totalment o parcialment un grup nacional, ètnic, racial, religiós o determinat per la discapacitat dels seus integrants, perpetren algun dels actes següents, seran castigats:
[...]

Cent cinquanta-sis.

Es modifica el punt 1r de l'apartat 1 de l'article 607 bis, que queda redactat com seguix:

«1r. Per raó de pertinença de la víctima a un grup o col·lectiu perseguit per motius polítics, racials, nacionals, ètnics, culturals, religiosos, de gènere, discapacitat o altres motius universalment reconeguts com a inacceptables d'acord amb el dret internacional.»

Cent cinquanta-set.

S'afigen els ordinals 8u i 9é a l'article 611, que tindran la redacció següent:

«8u. Declare abolits, suspesos o inadmissibles davant d'un jutge o tribunal els drets i accions dels nacionals de la part adversa.

9é. Atempte contra la llibertat sexual d'una persona protegida cometent actes de violació, esclavitud sexual, prostitució induïda o forçada, embaràs forçat, esterilització forçada o qualsevol altra forma d'agressió sexual.»

Cent cinquanta-huit.

Es modifiquen els ordinals 3r i 4t i s'afigen els ordinals 8u, 9é i 10é a l'article 612, amb la redacció següent:

«3r. Injurie greument, prive o no procure l'aliment indispensable o l'assistència mèdica necessària a qualsevol persona protegida o la faça objecte de tractes

humiliants o degradants, ometa informar-lo, sense demora justificada i de manera comprensible, de la seua situació, impose castics col·lectius per actes individuals o viole les prescripcions sobre l'allotjament de dones i famílies o sobre protecció especial de dones i xiquets establides en els tractats internacionals en què Espanya siga part i, en particular, reclute o alliste menors de díhuit anys o els utilitze per a participar directament en les hostilitats.

4t. Use indegudament els signes protectors o distintius, emblemes o senyals establits i reconeguts en els tractats internacionals en què Espanya siga part, especialment els signes distintius de la Creu Roja, de la Mitja Lluna Roja i del Cristall Roig.

8u. Faça patir intencionadament fam a la població civil com a mètode de guerra, privant-la dels béns indispensables per a la seua supervivència, incloent-hi el fet d'obstaculitzar arbitràriament els subministraments de socors, realitzats de conformitat amb els Convenis de Ginebra i els seus protocols addicionals.

9é. Viole suspensió d'armes, armistici, capitulació o un altre conveni celebrat amb la part adversa.

10é. Dirigisca intencionadament atacs contra qualsevol membre del personal de les Nacions Unides, personal associat o participant en una missió de pau o d'assistència humanitària, de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides, sempre que tinguen dret a la protecció atorgada a persones o béns civils, d'acord amb el dret internacional dels conflictes armats, o els amenace amb tal atac per a obligar una persona natural o jurídica a realitzar o abstinde's de realitzar algun acte.»

Cent cinquanta-nou.

Es modifica l'article 613, que queda redactat com seguix:

«1. Serà castigat amb la pena de presó de quatre a sis anys el que, en ocasió d'un conflicte armat, realitze o ordene realitzar alguna de les accions següents:

a) Ataque o faça objecte de represàlies o actes d'hostilitat contra béns culturals o llocs de culte que constituïxen el patrimoni cultural o espiritual dels pobles, sempre que tals béns o llocs no estiguen situats en la immediata proximitat d'un objectiu militar o no siguen utilitzats en suport de l'esforç militar de l'adversari i estiguen degudament senyalitzats;

b) Use indegudament els béns culturals o llocs de culte referits en la lletra a) en suport d'una acció militar;

c) S'apropie a gran escala, robe, saquege o realitze actes de vandalisme contra els béns culturals o llocs de culte referits en la lletra a);

d) Ataque o faça objecte de represàlies o d'actes d'hostilitat béns de caràcter civil de la part adversa i en cause la destrucció, sempre que això no oferisca, en les circumstàncies del cas, un avantatge militar definit o que tals béns no contribuïsqen eficaçment a l'acció militar de l'adversari;

e) Ataque, destruïska, sostraga o inutilitze els béns indispensables per a la supervivència de la població civil, llevat que la part adversa utilitze tals béns en suport directe d'una acció militar o exclusivament com a mitjà de subsistència per als membres de les seues forces armades;

f) Ataque o faça objecte de represàlies les obres o instal·lacions que continguen forces perilloses, quan els atacs puguen produir l'alliberament d'aquelles forces i causar, en conseqüència, pèrdues importants en la població civil, llevat que estes obres o instal·lacions s'utilitzen en suport regular, important i directe d'operacions militars i que els atacs siguen l'únic mitjà factible de posar fi a tal suport;

g) Destruïska, danye o s'apodere, sense necessitat militar, de coses que no li pertanguen, obligue un altre a entregar-les o realitze qualssevol altres actes de pillatge;

h) Requite, indegudament o innecessàriament, béns mobles o immobles en territori ocupat o destruïda barco o aeronau no militars, i la seua càrrega, d'una part adversa o neutral o els capture, amb infracció de les normes internacionals aplicables als conflictes armats en la mar;

i) Ataque o realitze actes d'hostilitat contra les instal·lacions, material, unitats, residència privada o vehicles de qualsevol membre del personal referit en l'ordinal 10é de l'article 612 o amence amb tals atacs o actes d'hostilitat per a obligar una persona natural o jurídica a realitzar o abstinde's de realitzar algun acte.

2. Quan l'atac, la represàlia, l'acte d'hostilitat o la utilització indeguda tinguen com a objecte béns culturals o llocs de culte sota protecció especial o als quals s'haja conferit protecció en virtut d'acords especials, o béns culturals immobles o llocs de culte sota protecció reforçada o els seus voltants immediats, es podrà imposar la pena superior en grau.

En els altres supòsits previstos en l'apartat anterior d'este article, es podrà imposar la pena superior en grau quan es causen destruccions extenses i importants en els béns, obres o instal·lacions sobre els quals recaiguen o en els supòsits d'extrema gravetat.»

Cent seixanta.

Es modifica l'article 614, que queda redactat com seguix:

«El que, en ocasió d'un conflicte armat, realitze o ordene realitzar qualssevol altres infraccions o actes contraris a les prescripcions dels tractats internacionals en què Espanya siga part i relatius a la conducció de les hostilitats, regulació dels mitjans i mètodes de combat, protecció dels ferits, malalts i naufrags, tracte degut als presoners de guerra, protecció de les persones civils i protecció dels béns culturals en cas de conflicte armat, serà castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys.»

Cent seixanta-u.

Es modifica l'article 615, que queda redactat com seguix:

«La provocació, la conspiració i la proposició per a l'execució dels delictes previstos en els capítols anteriors d'este títol es castigaran amb la pena inferior en un o dos graus a la que els correspondria.»

Cent seixanta-dos.

Es modifica l'article 616, que queda redactat com seguix:

«En el cas de cometre's qualsevol dels delictes compresos en els capítols anteriors d'este títol, excepte els previstos en l'article 614 i en els apartats 2 i 6 del 615 bis, i en el títol anterior per una autoritat o funcionari públic, se li imposarà, a més de les penes assenyalades en estos, la d'inhabilitació absoluta per un temps de deu a vint anys; si és un particular, els jutges i tribunals podran imposar-li la d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps d'un a deu anys.»

Cent seixanta-tres.

S'afig un capítol V al títol XXIV del llibre II, que comprendrà els articles 616 ter i 616 quater, i tindrà la rúbrica següent:

«CAPÍTOL V

Delicte de pirateria»

Cent seixanta-quatre.

S'afig l'article 616 ter, que queda redactat com seguix:

«El que amb violència, intimidació o engany, s'apodere, danye o destruïska una aeronau, barco o un altre tipus d'embarcació o plataforma en el mar, o bé atempte contra les persones, carregament o béns que es troben a bord, serà castigat com a reu del delicte de pirateria amb la pena de presó de deu a quinze anys.

En tot cas, la pena prevista en este article s'imposarà sense perjuí de les que corresponguen pels delictes comesos.»

Cent seixanta-cinc.

S'afig l'article 616 quater, que queda redactat com seguix:

«1. El que en ocasió de la prevenció o persecució dels fets previstos en l'article anterior, es resista o desobeïska un barco de guerra o aeronau militar o un altre barco o aeronau que porte signes clars i siga identificable com a barco o aeronau al servici de l'Estat espanyol i estiga autoritzat amb este fi, serà castigat amb la pena de presó d'un a tres anys.

2. Si en la conducta anterior s'empra força o violència s'imposarà la pena de deu a quinze anys de presó.

3. En tot cas, les penes previstes en este article s'imposaran sense perjuí de les que corresponguen pels delictes comesos.»

Cent seixanta-sis.

Es modifica l'apartat 1 i s'afig un nou apartat 5 a l'article 623, amb la redacció següent:

«1. Els que cometen furt, si el valor d'allò que s'ha furtat no excedix 400 euros. En els casos de perpetració reiterada d'esta falta, s'imposarà en tot cas la pena de localització permanent. En este últim supòsit, el jutge podrà disposar en sentència que la localització permanent es complisca els dissabtes, diumenges i dies festius en el centre penitenciari més pròxim al domicili del penat, d'acord amb el que disposa el paràgraf segon de l'article 37.1.

Per a apreciar la reiteració, caldrà ajustar-se al nombre d'infraccions comeses, hagen sigut enjudiciades o no, i a la seua proximitat temporal.

5. Els que realitzen els fets descrits en el paràgraf segon dels articles 270.1 i 274.2, quan el benefici no siga superior a 400 euros, llevat que concórrega alguna de les circumstàncies previstes en els articles 271 i 276, respectivament.»

Cent seixanta-set.

Es modifica l'article 626, que queda redactat com seguix:

«Els que deslluïsqnen béns mobles o immobles de domini públic o privat, sense la deguda autorització de l'Administració o dels seus propietaris, seran castigats amb la pena de localització permanent de dos a sis dies o tres a nou dies de treballs en benefici de la comunitat.»

Cent seixanta-huit.

Es modifica l'article 631, que queda redactat com seguix:

«1. Els amos o encarregats de la custòdia d'animals feroços o danyosos que els deixen solts o en condicions de causar mal seran castigats amb la pena de multa d'un a dos mesos.

2 Els que abandonen un animal domèstic en condicions en què pugua perillar la seua vida o la seua integritat seran castigats amb la pena de multa de quinze dies a dos mesos.»

Cent seixanta-nou.

Es modifica el paràgraf segon de la disposició addicional segona del Codi Penal, que queda redactat com seguix:

«Així mateix, en els supòsits en què el jutge o tribunal acorde la inhabilitació especial per a l'exercici de la pàtria potestat, l'acolliment, la guarda, tutela o curatela, o la privació de la pàtria potestat, ho comunicarà immediatament a l'entitat pública que en el respectiu territori tinga encomanada la protecció dels menors i al ministeri fiscal perquè actuen de conformitat amb les seues competències respectives.»

Disposició addicional primera.

Les referències que es fan als delictes de terrorisme de la secció segona del capítol V del títol XXII del llibre II en els articles 76 i 93 del Codi Penal, s'entendran fetes a delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II del Codi.

Les referències que es fan als delictes de terrorisme de la secció segona del capítol V del títol XXII del llibre II, o comesos en el si d'organitzacions criminals, en els articles 78, 90 i 91 del Codi Penal, s'entendran fetes a delictes referents a organitzacions i grups terroristes i delictes de terrorisme del capítol VII del títol XXII del llibre II del Codi, o comesos en el si d'organitzacions o grups criminals.

Se suprimeix l'expressió «bandes armades» dels articles 90, 170, 505, 573, 575, 577 i 580 del Codi Penal.

Disposició addicional segona. *Sistema electrònic de registre de faltes.*

El Govern, en col·laboració amb les comunitats autònomes amb competència en la matèria, establirà en el termini d'un any un sistema electrònic de registre per a les faltes.

Disposició transitòria primera. *Legislació aplicable.*

1. Els delictes i faltes comesos fins al dia de l'entrada en vigor d'esta llei es jutjaran d'acord amb la legislació penal vigent en el moment de la comissió. No obstant això, s'aplicarà esta llei, una vegada que entre en vigor, si les seues disposicions són més favorables per al reu, encara que els fets hagen sigut comesos amb anterioritat a l'entrada en vigor.

2. Per a determinar quina és la llei més favorable es tindrà en compte la pena que correspondria al fet enjudiciat amb l'aplicació de les normes completes del Codi actual i de la reforma continguda en esta llei.

3. En tot cas, serà escoltat el reu.

Disposició transitòria segona. *Revisió de sentències.*

1. El Consell General del Poder Judicial, en l'àmbit de les competències que li atribueix l'article 98 de la Llei Orgànica del Poder judicial, podrà assignar a un o més dels jutjats penals o seccions de les audiències provincials dedicats en règim d'exclusivitat a l'execució de sentències penals la revisió de les sentències fermes dictades abans de la vigència d'esta llei.

Estos jutges o tribunals revisaran les sentències fermes i en què el penat estiga complint efectivament la pena, aplicant la disposició més favorable considerada taxativament i no per l'exercici de l'arbitri judicial. En les penes privatives de llibertat no es considerarà més favorable esta llei quan la duració de la pena anterior imposada al fet amb les seues circumstàncies siga també imposable d'acord amb esta reforma del Codi. Se n'exceptua el

supòsit en què esta llei continga per al mateix fet la previsió alternativa d'una pena no privativa de llibertat; en este cas, haurà de revisar-se la sentència.

2. No es revisaran les sentències en què el compliment de la pena estiga suspés, sense perjudici de fer-ho en el cas que es revoque la suspensió i abans de procedir al compliment efectiu de la pena suspesa.

La mateixa regla s'aplicarà si el penat es troba en període de llibertat condicional.

Tampoc es revisaran les sentències en què, d'acord amb la redacció anterior dels articles del Codi i la present reforma, corresponga exclusivament pena de multa.

3. No seran revisades les sentències en què la pena estiga executada o suspesa, encara que es troben pendents d'executar altres pronunciaments de la resolució, així com les ja totalment executades, sense perjudici que el jutge o tribunal que en el futur puga tindre-les en compte a l'efecte de reincidència haja d'examinar prèviament si el fet penat en estes ha deixat de ser delictiu o pot correspondre-li una pena menor de la imposada al seu dia, d'acord amb esta llei.

4. En els supòsits d'indult parcial, no es revisaran les sentències quan la pena resultant que es trobe complint el condemnat es trobe compresa en un marc imposable inferior respecte a esta llei.

Disposició transitòria tercera. *Regles d'invocació de la normativa aplicable en matèria de recursos.*

En les sentències dictades d'acord amb la legislació que es deroga i que no siguen fermes per estar pendents de recurs, s'observaran, una vegada transcorregut el període de «vacatio», les regles següents:

a) Si es tracta d'un recurs d'apel·lació, les parts podran invocar i el jutge o tribunal aplicarà d'ofici els preceptes de la nova llei, quan resulten més favorables al reu.

b) Si es tracta d'un recurs de cassació, encara no formalitzat, el recurrent podrà assenyalar les infraccions legals basant-se en els preceptes de la nova llei.

c) Si, interposat recurs de cassació, està substanciant-se, es passarà novament al recurrent, d'ofici o a instància de part, pel terme de huit dies, perquè adapte, si ho estima procedent, els motius de cassació al·legats als preceptes de la nova llei, i del recurs així modificat s'instruiran les parts interessades, el fiscal i el magistrat ponent, i continuarà la tramitació d'acord amb el dret.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei d'Enjudiciament Criminal.*

Es modifiquen el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 263 bis, l'apartat 4 de l'article 282 bis i l'apartat 1.7a de l'article 796, i s'afeg un nou article 367 septies a la Llei d'Enjudiciament Criminal en els termes següents:

U. Es modifica el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 263 bis, que queda redactat com segueix:

«També podrà ser autoritzada la circulació o entrega vigilada dels equips, materials i substàncies a què es referix l'article 371 del Codi Penal, dels béns i guanys a què es fa referència en l'article 301 del Codi en tots els supòsits que s'hi preveuen, així com dels béns, materials, objectes i espècies animals i vegetals a què es referixen els articles 332, 334, 386, 399 bis, 566, 568 i 569, també del Codi Penal.»

Dos. Es modifica l'apartat 4 de l'article 282 bis, que queda redactat com segueix:

«4. Als efectes assenyalats en l'apartat 1 d'este article, es considerarà com a delinqüència organitzada l'associació de tres o més persones per a realitzar, de

forma permanent o reiterada, conductes que tinguen com a fi cometre algun o alguns dels delictes següents:

- a) Delictes d'obtenció, tràfic il·lícit i trasplantament d'òrgans humans, previstos en l'article 156 bis del Codi Penal.
- b) Delicte de segrest de persones previst en els articles 164 a 166 del Codi Penal.
- c) Delicte de tràfic de sers humans previst en l'article 177 bis del Codi Penal.
- d) Delictes relatius a la prostitució previstos en els articles 187 a 189 del Codi Penal.
- e) Delictes contra el patrimoni i contra l'orde socioeconòmic previstos en els articles 237, 243, 244, 248 i 301 del Codi Penal.
- f) Delictes relatius a la propietat intel·lectual i industrial previstos en els articles 270 a 277 del Codi Penal.
- g) Delictes contra els drets dels treballadors previstos en els articles 312 i 313 del Codi Penal.
- h) Delictes contra els drets dels ciutadans estrangers previstos en l'article 318 bis del Codi Penal.
- i) Delictes de tràfic d'espècies de flora o fauna amenaçada previstos en els articles 332 i 334 del Codi Penal.
- j) Delicte de tràfic de material nuclear i radioactiu previst en l'article 345 del Codi Penal.
- k) Delictes contra la salut pública previstos en els articles 368 a 373 del Codi Penal.
- l) Delictes de falsificació de moneda, previst en l'article 386 del Codi Penal, i de falsificació de targetes de crèdit o dèbit o xecs de viatge, previst en l'article 399 bis del Codi Penal.
- m) Delicte de tràfic i depòsit d'armes, municions o explosius previst en els articles 566 a 568 del Codi Penal.
- n) Delictes de terrorisme previstos en els articles 572 a 578 del Codi Penal.
- o) Delictes contra el patrimoni històric previstos en l'article 2.1.e de la Llei Orgànica 12/1995, de 12 de desembre, de repressió del contraban.»

Tres. S'afeg un nou article 367 septies amb la redacció següent:

«El jutge o tribunal, a instància del ministeri fiscal, podrà encomanar la localització, conservació, administració i realització dels efectes, béns, instruments i guanys procedents d'activitats delictives comeses en el marc d'una organització criminal a una oficina de recuperació d'actius.

La dita oficina tindrà la consideració de policia judicial, i la seua organització i funcionament, així com les seues facultats per a exercir per si mateixa o amb la col·laboració d'altres entitats o persones les funcions de conservació, administració i realització mencionades en el paràgraf anterior, es regularan reglamentàriament.

Així mateix, l'autoritat judicial podrà acordar que, amb les degudes garanties per a la seua conservació i mentres se substancia el procediment, l'objecte del decomís, si és de comerç lícit, pugua ser utilitzat provisionalment per l'oficina de recuperació d'actius o, a través d'esta, per qualsevol altra unitat de la policia judicial encarregada de la repressió de la criminalitat organitzada.

El producte de la realització dels efectes, béns, instruments i guanys a què es referix este apartat podrà assignar-se totalment o parcialment de manera definitiva, en els termes i pel procediment que reglamentàriament s'establisquen, a l'oficina de recuperació d'actius i als òrgans del ministeri fiscal encarregats de la repressió de les activitats de les organitzacions criminals.

El Pla Nacional sobre Drogues actuarà com a oficina de recuperació d'actius en l'àmbit de la seua competència, d'acord amb el que disposen esta llei, el Codi Penal i les altres disposicions legals i reglamentàries que el regulen.»

Quatre. Es modifica l'apartat 1.7a de l'article 796, que queda redactat com seguix:

«7a. La pràctica de les proves d'alcoholèmia s'ajustarà al que establix la legislació de seguretat viària.

Les proves per a detectar la presència de drogues tòxiques, estupefaents i substàncies psicotròpiques en els conductors de vehicles de motor i ciclomotors seran realitzades per agents de la policia judicial de trànsit amb formació específica i subjecció, així mateix, al que preveuen les normes de seguretat viària. Quan el test indiciari salival, a què obligatòriament s'haurà de sotmetre el conductor, presente un resultat positiu o el conductor presente signes d'haver consumit les substàncies referides, estarà obligat a facilitar saliva en quantitat suficient, que serà analitzada en laboratoris homologats, garantint la cadena de custòdia.

Tot conductor podrà sol·licitar una prova de contrast consistent en anàlisi de sang, orina o altres d'anàlogues. Quan es practiquen estes proves, es requerirà al personal sanitari que ho realitze que remeta el resultat al jutjat de guàrdia pel mitjà més ràpid i, en tot cas, abans del dia i hora de la citació a què es referixen les regles anteriors.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei Orgànica 1/1982, de 5 de maig, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge.*

S'afigen un nou apartat quatre a l'article quart i un nou apartat huit a l'article sèptim, i es modifica l'article nové de la Llei Orgànica 1/1982, de 5 de maig, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, en els termes següents:

U. S'afig un nou apartat quatre a l'article quart, que queda redactat com seguix:

«Quatre. En els supòsits d'intromissió il·legítima en els drets de les víctimes d'un delictes a què es referix l'apartat huit de l'article sèptim, estarà legitimat per a exercir les accions de protecció l'ofés o perjudicat pel delictes comés, haja exercit o no l'acció penal o civil en el procés penal precedent. També estarà legitimat en tot cas el ministeri fiscal. En els supòsits de defunció, caldrà ajustar-se al que disposen els apartats anteriors.»

Dos. S'afig un nou apartat huit a l'article sèptim, que queda redactat com seguix:

«Huit. La utilització del delictes pel condemnat en sentència penal ferma per a aconseguir notorietat pública o obtindre profit econòmic, o la divulgació de dades falses sobre els fets delictius, quan això supose el menyscabament de la dignitat de les víctimes.»

Tres. Es modifica l'article nové, que tindrà la redacció següent:

«U. La tutela judicial enfront de les intromissions il·legítimes en els drets a què es referix la present llei es podrà demanar per les vies processals ordinàries o pel procediment previst en l'article 53.2 de la Constitució. També es podrà acudir, quan siga precedent, al recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional.

Dos. La tutela judicial comprendrà l'adopció de totes les mesures necessàries per a posar fi a la intromissió il·legítima de què es tracte i, en particular, les necessàries per a:

a) El restabliment del perjudicat en el ple gaudi dels seus drets, amb la declaració de la intromissió patida, el seu cessament immediat i la reposició de l'estat anterior. En cas d'intromissió en el dret a l'honor, el restabliment del dret violat inclourà, sense perjuí del dret de rèplica pel procediment legalment previst, la publicació total o parcial de la sentència condemnatòria a costa del condemnat amb almenys la mateixa difusió pública que va tindre la intromissió patida.

b) Previndre intromissions imminents o ulteriors.

- c) La indemnització dels danys i perjudis causats.
- d) L'apropiació pel perjudicat del lucre obtingut amb la intromissió il·legítima en els seus drets.

Estes mesures s'entendran sense perjudi de la tutela cautelar necessària per a assegurar la seua efectivitat.

Tres. L'existència de perjudi es presumirà sempre que s'acredite la intromissió il·legítima. La indemnització s'estendrà al dany moral, que es valorarà atenent les circumstàncies del cas i la gravetat de la lesió efectivament produïda, i per a això es tindrà en compte, si és el cas, la difusió o audiència del mitjà a través del qual s'haja produït.

Quatre. L'import de la indemnització pel dany moral, en el cas dels tres primers apartats de l'article quart, correspondrà a les persones a què es referix el seu apartat dos i, en defecte d'estes, als seus drethavents, en la proporció en què la sentència estime que han sigut afectats. En els casos de l'article sext, la indemnització s'entendrà compresa en l'herència del perjudicat.

En el cas de l'apartat quatre de l'article quart, la indemnització correspondrà als ofesos o perjudicats pel delicte que hagen exercitat l'acció. Si l'ha exercitada el ministeri fiscal, este podrà sol·licitar la indemnització per a tots els perjudicats que hagen resultat degudament identificats i no hi hagen renunciat expressament.

Cinc. Les accions de protecció enfront de les intromissions il·legítimes caducaran transcorreguts quatre anys des que el legitimat va poder exercitar-les.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial.*

Es modifica la lletra b) de l'apartat 1r de l'article 65 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, que tindrà la redacció següent:

«b) Falsificació de moneda i fabricació de targetes de crèdit i dèbit falses i xecs de viatger falsos, sempre que siguen comesos per organitzacions o grups criminals.»

Disposició final quarta. *Habilitació competencial.*

Els preceptes de la present llei es dicten en virtut de l'article 149.1.6a de la Constitució.

Disposició final quinta. *Preceptes de caràcter ordinari.*

Esta llei té caràcter orgànic, excepte l'apartat tres de la disposició final primera, pel qual s'afig un article 367 septies a la Llei d'Enjudiciament Criminal, que tindrà caràcter de llei ordinària.

Disposició final sexta. *Incorporació de dret de la Unió Europea.*

En esta llei s'incorporen al dret espanyol les següents normes de la Unió Europea:

Decisió Marc 003/568/JAI del Consell, de 22 de juliol de 2003, relativa a la lluita contra la corrupció en el sector privat.

Decisió Marc 2004/68/JAI del Consell, de 22 de desembre de 2003, relativa a la lluita contra l'explotació sexual dels xiquets i la pornografia infantil.

Decisió Marc 2004/757/JAI del Consell, de 25 d'octubre de 2004, relativa a l'establiment de disposicions mínimes dels elements constitutius de delictes i les penes aplicables en l'àmbit del tràfic il·lícit de drogues.

Decisió Marc 2005/212/JAI del Consell, de 24 de febrer de 2005, relativa al decomís dels productes, instruments i béns relacionats amb el delicte.

Decisió Marc 2005/222/JAI del Consell, de 24 de febrer de 2005, relativa als atacs contra els sistemes d'informació.

Decisió Marc 2008/919/JAI del Consell, de 28 de novembre de 2008, per la qual es modifica la Decisió Marc 2002/475/JAI, sobre la lluita contra el terrorisme.

Decisió Marc 2002/629/JAI del Consell, de 19 de juliol de 2002, relativa a la lluita contra el tràfic de sers humans.

Directiva 2008/99/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 19 de desembre de 2008, relativa a la protecció del medi ambient per mitjà del dret penal.

Directiva 2003/6/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 28 de gener de 2003, sobre les operacions amb informació privilegiada i la manipulació del mercat (abús del mercat).

Disposició final sèptima. *Entrada en vigor.*

La present llei orgànica entrarà en vigor al cap de sis mesos de la seua completa publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 22 de juny de 2010.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO